

Mücadele

Eylül 1979

Sayı 36

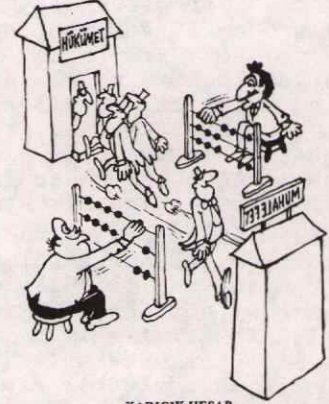
Masrafı 1 DM

Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu Yayın Organı

KURTULUŞ SEÇİMİLE DEĞİL, DEVRİMLERDİR!

Türkiye'de 14 Ekim 1979'da "Cumhuriyet Senatosu üçte bir yenileme ve milletvekili ara seçimleri" yapılacaktır. 14 Ekim'de yapılacak seçimlere AP, CHP, MHP, MSP vs. gibi batılı emperyalist güçlere usaklık eden hakim sınıfların partileri yanı sıra, Rus sosyal emperyalizmine usaklık için birbirleriyle yarışan TİP ve TSİP de katılacaktır. Karşı-devrimci ve batılı emperyalist güçlerin savunucusu TİKP ise seçime katılmak için gerekli işlemleri tamamlayamadığı için 14 Ekim'de yapılacak seçimlere katılamayacaktır. 14 Ekim seçimi, hakim sınıfların amerikancı kanadıyla batı Avrupalı kanadı arasındaki iktidar dalaşmasının yoğunlaştığı bir ortamda yapılacaktır. 14 Ekim'de yapılacak seçimlerin sonucu, bugün hakim sınıfların hangi kanadının bu dalaşmada ağır basacağını tayin etmesi açısından hakim sınıflar için büyük bir öneme sahiptir. Hakim sınıfların batı Avrupalı kanadının siyasi temsilcisi CHP, hükümette kalmak için büyük bir çaba gösterirken, amerikancı MC partileri de CHP hükümetini devirmek için hummalı bir faaliyette içindedirler. Batılı emperyalist güçlere usaklık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcisi olan ve hükümet olduğundan bu yana, daha önce yüzüne geçirdiği 'halkçı, anti-faşist' maskeyi bir kenara fırlatarak işçilere, köylülere, tüm ezilen ve sömürülenlere; üst üste yaptığı zamlarla hayatı çekilmez hale getiren; faşist terör uygulayan CHP, seçimler yaklaştığında yeniden 'halkçı, anti-faşist' pozlara bürünmektedir. Emekçi

halkı "eğer beni seçmezseniz, faşizm gelir" tehditleri savurarak kendi peşine takmak için çabalamaktadır. CHP Genel Sekreteri Mustafa Üstündağ, Manisa'da yaptığı konuşmada şöyle demiştir: "14 Ekim seçimlerinde CHP iktidardan düşerse kapkara bir faşizmi hep birlikte yaşayacağız, ya da faşizmin köpekleri olacağız. Ülkemizi bölerek yönetmeyi amaçlayanlar sahte milliyetçilik maskesi altında milli birliğe kıyanların oyunlarını açıkça görmektedir. CHP önümüzdeki seçimlerde vurgun ve sömürü çevrelerine karşı halkın desteğiyle, başarı ile karşı çıkacaktır. 1977'de aldığı oyları büyük ölçüde artıracaktır. 14 Ekim seçimlerine el birliği ve gönül seferberliği içinde katılmazsak Türkiye yeni bir Endonezya yada Şili olacaktır. Eğer bunu istemiyorsak faşizmi yenmek bir sağ diktatörlükten kurtulmak istiyor sak seçimlere en geniş kitlemizle katılmalıyız." Bu, utanmazlığın dikasıdır. Sahtekarlığın bu kadarı görülmemiştir. Diğer yandan amerikancı MC partileri, bu seçimlerde CHP hükümetini düşürmek için yoğun bir faaliyet içindedirler. Yıllardan beri halka azgınca saldıran yıllanmış faşist Demirel, bugün halkın karşısına "demokrasi havarisi", "halkın koruyucusu olarak" çıkmaktadır. Böylece, utanmazca "ülke ıstırap, elem ve gilede bu hükümetin devrilmesiyle kurtulacaktır" demektedir. Seçimlerde, CHP hükümetini yıkmak için halkı kaldıraç olarak kullanmanın çabası içindedir. Eli kanlı azgın faşist Türkiye, 'zama, zulme, işkenceye' karşı çıkmakta,



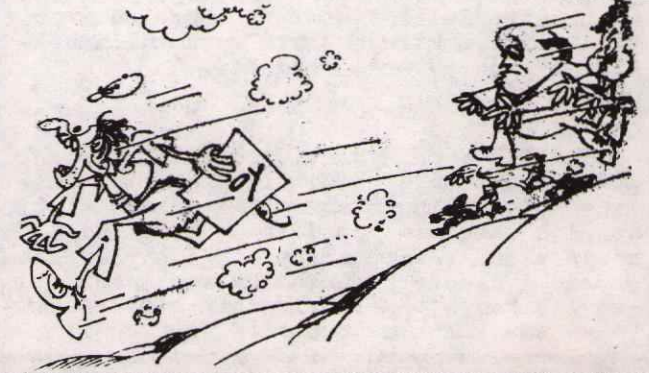
KARŞI HESAP

'barışı sağlamak için bu hükümet düşürül melidir' çağrısı yapmaktadır. Dinci faşist MSP'de "kurtuluşun MSP'yi seçmekte olduğunun" propagandasını yapmaktadır. Kendilerine "işçi sınıfının partisi" sıfatını yakıştıran Rus sosyal emperyalizminin usakları TİP ve TSİP, "devrimcilik, işçi sınıfı adına" seçimlerin kurtuluş olduğu, 14 Ekim seçimlerinde faşizme ağır darbenin indirileceği hayallerini kitleler arasında yaymaktadır. Böylece bugün var olan komprador patron-ağa düzeninin savunuculuğunu yapmaktadırlar. Bunu yaparken, Rus sosyal emperyalizminin ve usaklarının gerçek yüzünü kitle tarafından yeterince görülmemesinden yararlanmaktadırlar. Türkiye, emperyalizmin hakimiyeti altında yarı sömürge, yarı feodal bir ülkedir. Emperyalizme usaklık eden komprador patronların ve toprak ağalarının faşist diktatör lüğü hüküm sürmektedir. Bu durumda şu partinin hükümetten düşüp, yerine diğer bir partinin hükümet olması, emperyalizmin ve onun usakları olan komprador patronların ve toprak ağalarının hakimiyetine son veremeyecek, işçilerin, köylülerin, tüm ezilen ve sömürülenlerin hayatında önemli bir değişiklik olmayacaktır. Baskı, sömürü, zama, zulüm, işkence gündemde olacaktır. Komprador patronların ve toprak ağalarının bir partisinin yerine diğer partisi veya partilerinin oluşturduğu koalisyon gelecektir. Bu şartlarda yapılan seçimler, hakim sınıfların şu veya bu klineğin halkı yöneteceğini tesbit etmek için yapılmaktadır.

Halkın faşist klikler arasında tercih yapma diye bir sorunu olamaz. Kısacası seçim kurtuluş değildir. Emperyalizmin ve onun usakları olan komprador patronların ve toprak ağalarının iktidarına son vermeden işçiler, köylü ve tüm emekçiler için kurtuluş yoktur. Kurtuluş, ancak komprador patronların ve toprak ağalarının sömürü ve baskı düzenine son verecek, baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak olan proletarya önderliğinde devrimle olacaktır.

İşte seçimler konusunda gerçekler bunlar dır. Bunların dışında bize gerçek olarak yutturmak istenenlerin hepsi sahtekarlıktır. Hakim sınıfların baskı ve sömürü düzenlerini ayakta tutmak ve baskı ve sömürüyü sonsuza dek sürmek çabası içinde uydurdıkları palavralardır. Biz işçiler, emekçiler, bundan önce yapılan seçimlerde şu veya bu hakim sınıf partisinin peşine, devrimcilerin uyarılarına rağmen, takıldık. Ne elde ettik? Bizim için değişen bir şey oldu mu? Mesela Ecevit hükümeti, bize karşı MC hükümetlerinden farklı mı davrandı? Hayır! Onun için komprador patron-ağa partilerinin palavralarına kanmayalım. Kurtuluşumuzun ancak devrimle olacağını kavrayalım.

M. Uğur



SIKIYÖNETİM UZATILDI!

26 Aralık 1978'den buyana süren ve kapsamı 26 Nisan 1979'da genişletilen sıkıyönetim, faşist 'Milli Güvenlik Kurulunun' talebi ve Ecevit hükümetinin önerisi üzerine, 21 Ağustos 1979'da yapılan parlamentolar ortak toplantısında iki ay daha uzatıldı. CHP'li parlamenterler, bazı Milli Birlik Grubu ve kontenjan senatörleri, sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması için olumlu oy verirken, AP ve MHP'li parlamenterler ise olumsuz oy verdiler. MSP'li parlamenterler ile bazı doğulu toprak ağası parlamenterler, sıkıyönetimin iki ay daha uzatıldığı parlamento ortak toplantısına katılmadılar. 'MGK', sıkıyönetimin iki ay daha uzatılmasını hükümete 'tavsiye' kararını şöyle gerekçelendiriyor: "Yasa dışı eylemlerde genel bir azalma olmuştur... Bölücülük olayları hissedilir derecede kontrol altına alınmıştır ve devletin etkinliği giderek artmıştır... Devletin etkinliğinin kesin sonuçlara ulaşabilmesi, yurttaki huzur ve güvenin tam olarak sağlanması için sıkıyönetimin iki ay daha uzatılmasını hükümete tavsiyeye karar verilmiştir." Milli Güvenlik Kurulu'nun sıkıyönetimin iki ay daha uzatılmasının gerekliliğini gerekçelendirirken, ileri sürdüğü gerekçelerden de berrak bir şekilde görüldüğü gibi, hakim sınıflar sıkıyönetim ile "devletin sarsılan etkinliğini arttırmasını yurttaki huzur ve güvenin sağlanmasını" amaçlamaktadırlar. "Devletin etkinliğinin arttırılması, huzur ve güvenin tam olarak sağlanması" ne anlama gelmektedir? Türkiye'de var olan devlet, emperyalizme usaklık, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen sınıf ve tabaka üzerinde hakimiyet aracıdır. Yani Türkiye'de var olan devlet, komprador

patronların ve toprak ağalarının faşist devletidir. Bu devletin "etkinliğinin arttırılması", işçilerin, köylülerin ve tüm ezilen ve sömürülen sınıfların baskı ve sömürüden kurtulmak ve baskısız sömürsüz bir düzen için verdikleri mücadelelerinin kanla, ateşle bastırılması, devrimcilerin, ilericilerin zindanlara tıkılması, sınırlı olarak var olan demokratik hakların gaspedilmesi, ezilen milliyetler üzerinde milli baskının yoğunlaştırılması, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının, tüm milliyetlerin hak eşitliği ilkesinin ayaklar altına alınması, anlamına gelir. "Yurtta huzur ve güvenin tam olarak sağlanması" Türkiye gibi emperyalist güçlerin ülkeyi talan etmelerinden pay alan komprador patronların ve toprak ağalarının düzeninin hüküm sürdüğü ülkelerde, ezilenler ve sömürülenler için huzur ve güven yoktur. Bu durumda hakim sınıfların sağlamaya çalıştıkları 'huzur ve güven', emperyalistlerin Türkiye'yi talan ve komprador patronların ve toprak ağalarının sömürü huzur ve güvenidir. İşte sıkıyönetim, bunlar için ilan edildi ve uzatılmaktadır. AP ve MHP 41'ü parlamenterlerin sıkıyönetimin iki ay uzatıldığı toplantıda olumsuz oy kullanmaları, bu partilerin sıkıyönetime karşı olduklarını göstermez. Diğer yandan "sıkıyönetimin faşizmin kökünü kazıdığını ve onun için AP ve MHP'nin sıkıyönetime karşı oy kullandığını" hiç göstermez. AP ve MHP gibi komprador patron ağa partileri, sıkıyönetime öde karşı değildirler. Onlar, sıkıyönetimin uygulanış biçimine 'sulandırılmış sıkıyönetim' diye karşı çıkmaktadırlar. Onlar, sıkıyönetimin CHP hükümeti tarafından

Devamı 4. Sayfada

TÜRKİYELİ ANTİFAŞİST ANTİEMPERYALİST GENÇLER ULUSLARARASI 3. GENÇLİK FESTİVALİNE ALINMADI !

Roter Rebell'in Haziran 79 6. sayısında İspanya'da yapılacak olan Enternasyonal 111. Gençlik Festivali ile ilgili bir çağırısı yayınlandı. Bu yazıda şöyle deniliyordu:

"Avrupa emekçi ve öğrenci gençliğine! Portekiz Devrimci Komünist Gençlik Teşkilatı; İtalya Komünist Gençlik Teşkilatı/Marksist-Leninist; İspanya Komünist Gençliği/Marksist-Leninist; Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist Gençlik Teşkilatı, Kızıl Muhafız; Fransa Komünist İşçi Partisi Gençliği; Yunanistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist Gençliği adına size çağırısı yapıyoruz. İspanya'nın El Saler şehrindeki Enternasyonal 111. Gençlik Festivaline katılınız! 1977'de Güney Fransa'da, 1978'de Portekiz'de yapıldıktan sonra, anti-emperyalist, anti-faşist, sosyalist, ilerici Dünya Gençliğinin katıldığı Enternasyonal Gençlik Festivali 1979'da 3 Ağustos'tan 11 Ağustos'a kadar İspanya'nın El Saler şehrinde yapılacaktır."

Bu çağırının elimize geçmesinden hemen sonra, uluslararası alanda yapılacak olan bu Gençlik Kampına çeşitli ülkelerden Marksist-Leninist, anti-emperyalist, anti-faşist gençlik teşkilatlarının ve tek tek anti-emperyalist, anti-faşistlerin de katılacağı düşünüldüğü böyle bir uluslararası gençlik kampına enternasyonal ilişkiler kurma ve enternasyonal ilişkileri geliştirme açısından, bizim de katılmamızın doğru olacağı sonucuna vardık.

Bizler, B. Almanya ve B. Berlin'den ATİF içinde örgütlenmiş Türkiyeli emekçi gençler, B. Almanya ve B. Berlin'den ATÖF, FTÖB, BTÖF içinde örgütlenmiş Türkiyeli öğrenci gençler olarak uluslararası gençlik kampına çeşitli örgütler tarafından yapılan çağırısı uyarak, 50 yi aşkın bir güçle, 31.7.1979'da Gençlik kampının yapılacağı İspanya-Valencia/Salere vardık.

GENÇLİK KAMPI YÖNETİMİNİN KARARI

Gençlik kampının yapılacağı Valencia/Salere vardığımızda bize "ATİF ve ATÖF'ün kampa katılamayacağı yönünde bir kararın kamp yönetimi tarafından alındığı ve kampa katılamayacağımız" söylendi. Bunun üzerine kamp yönetimiyle görüşme isteğimizi belirttik. Kamp yönetimiyle görüşmemiz sırasında, KPD/ML (Almanya Komünist Partisi Marksist-Leninist), PCE/ML (İspanya Komünist Partisi Marksist-Leninist) ve "Hal Kın Kurtuluşu" temsilcileri, kamp yönetimi adına konuşmamız sırasında; şu tavrı takındılar.

"ATİF-ATÖF ve TKP/ML (Türkiye Komünist Partisi Marksist-Leninist)'in aynı teşkilatlar olduğunu; bu teşkilatları ise, Marksizm-Leninizm düşmanı teşkilatlar olarak gördüklerini; bu teşkilatların gençlik kampına katılma amaçlarının çeşitli tartışmalar vs. yoluyla kampı provakasyon olarak değerlendirdiklerini; bu gerekçelerden ötürü kampa alınmayacağımızı" söylediler. Bunun üzerine, bizim böyle bir karara itirazımızın olduğunu, böyle bir kararın yanlış bir karar olduğunu anlatmaya çalıştık.

Kararın yanlışlığına getirdiğimiz itirazlar şunlardı :

- ATİF-ATÖF ve TKP/ML aynı teşkilatlar değildirler.
- ATİF-ATÖF Marksizm-Leninizm düşmanı teşkilatlar değildirler.
- Gençlik kampına provakasyon amacıyla geldiğimiz iddiası doğru değildir.

ATİF-ATÖF, anti-emperyalist, anti-faşist teşkilatlardır. Gençlik kampı için yapılan çağırıda; anti-emperyalist, anti-faşistler gençlik kampına davet edilmektedir. Bundan dolayı, kamp yönetimi bizi kampa almaması halinde; bizim anti-faşist, anti-emperyalist olmadığımızı belgelemek zorunladır.

Bu gerekçeler karşısında kamp yönetiminin tavrı gayet ilginç oldu. Gerekçeler üzerine tartışmayacaklarını, böyle bir tartışmanın gereksiz olduğunu, aldıkları kararı doğru bulduklarını; bu kararı uygulamalarını ve bu karar üzerine de bir daha tartışmayacaklarını söyleyerek kesin bir tavır takındılar. Bunun üzerine, biz, kamp yönetimine aldıkları bu kararı yazılı hale getirmesini istedik. Kamp yönetimi bu isteğimizi "yazılı gerekçelendirme verdikleri taktirde bizim bunu kullanacağımızı" öne sürerek reddetti.

KAMP YÖNETİMİNİN KARARINDAN SONRAKİ GELİŞMELER :

Gençlik kampı yöneticileriyle yapılan görüşmeden sonra, bizim için gençlik kampına katılmanın imkansızlığı ortaya çıktı. Gençlik kampının yapıldığı yere geldiğimiz akşamı, kampın yapıldığı hipodromun önündeki alanda konakladık. Aynı akşam gençlik kampı yöneticilerinin bizleri kampa almama kararını protesto eden, çeşitli

dillerde bildiri hazırladık. 1.8.1979 günü, geceleyin hazırladığımız kamp yönetiminin bize karşı takındığı tavrı protesto eden bildiriyi dağıtmaya başladık. Bildiriyi dağıtmaya başlamamızdan kısa bir süre sonra, kamp yöneticileri gelerek, konakladığımız alanın kendileri tarafından tutulduğunu, park yeri olarak kullanacaklarını ve bu nedenle alanı hemen boşaltmamızı istedikler. Bu, bizi gençlik kampının yaptığı yerden uzaklaştırmak için uydu - rılmış bir gerekçe idi. Çünkü alan, bizim orada kaldığımız taktirde arabaların park etmesini engellemecek kadar genişti. Kamp yönetimi, bizim kampın doğrudan önündeki alanda kalma - mızdan ve kampa katılanlara görüşlerimizi ulaştırmamızdan rahatsız olmuştur bir kere. Kamp yöneticileri, en kısa zamanda alanı terk etmemizi, yoksa 'bir şeylerin olacağını' söyleyerek gittiler. Biz, çıkardığımız bildiriyi dağıtmaya devam ettik. Biz, bildiri dağıtırken, kamp yöneticileri boş durmuyorlardı; onlar da bizim dağıttığımız bildirileri kampın kapısında toplamakla meşguldular. Aynı gün saat 14.30 kamp yöneticileri, yeniden yanımıza geldiler. Alanı terk etmemizi, terk etmediğimiz taktirde polis çağır - cılarını" söylediler. Biz, onlara böyle bir tavrın yanlış olduğunu, kendisine "devrimci" diyen örgüt ve kişinin böyle bir tavır içinde bulunmasının imkansız olduğunu anlatmaya çalıştık. Fakat yöneticiler, tavrılarında ısrar ettiler. Böyle bir durumda alanı terketmenin en akla uygun davranış olacağı sonucuna vararak alanı boşalttık.

2.8.1979 günü öğleden sonra, çıkardığımız bildiriyi dağıtmak üzere Kampın yapıldığı yere gittik. Ve bildiri dağıtmaya başladık. Çok geçmeden yanımıza kamp yöneticileri geldiler. Bildiri dağıttığımız yeri kendilerinin kiraladıklarını, onların kiraladıkları yerde bildiri dağıtamayacağımızı, bildirilerimizi onların kiraladıkları alanın dışında dağıtabileceğimizi, söylenlere uymadığımız taktirde bizi alandan çıkarmak için polis çağırarak da dahil çeşitli yöntemlere başvuracaklarını bildirdiler. Bunun üzerine bildirilerimizi Kamp yönetimi tarafından kiralanan alanın dışında dağıtmaya devam ettik. Kısa bir süre sonra polis geldi. Trafiki aksattığımızı, trafiği aksatmadan bir müddet daha bildiri dağıtabileceğimizi söyledi. Polisin geldiğini gören kamp yöneticileri, polisin yanına giderek, onlarla bir şeyler konuştular. Bunun üzerine polisin bize karşı tavrı hemen değişti. Hemen dağılmamızı, yoksa bizi tutuklayacaklarını söyledi. Bu durumda yapılacak tek bir şey vardı; o da, orayı terketmekti. Çünkü içinde bulunduğumuz şartlarda faşist ispanyol polisiyle çatışmaya girmemiz bizim için doğru olmazdı.

KAMP YÖNETİMİNİN DİĞER ÖRGÜTLERE KARŞI TAVRI

ATÖF ve ATİF'in dışında bir dizi örgüt de kamp yönetimi tarafından kampa alınmadı veya kamptan çıkarıldı. Şimdi kamp yönetiminin diğer örgütlere karşı takındığı tavrı ortaya koyacağız. TKP/ML (TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST) TMLGB (TÜRKİYE MARKSİST-LENİNİST GENÇLİK BİRLİĞİ)'İNE KARŞI TAVRI

Kampa katılmak isteyen örgütlerin arasında TKP/ML 'in gençlik örgütü TMLGB de vardı. Bu örgüt de kamp yönetimi tarafından kampa alınmadı. TMLGB sempatanları, TKP/ML Bölge Komitesi imzalı, kamp yönetiminin tavrını protesto eden bir bildiri dağıttılar. Bildiri de şöyle deniliyor :

"Bizler İspanya'da enternasyonal bir gençlik festivali olduğunu duyunca, bu festivale mümkün olduğunca güçlü katılma kararı aldık ... Bize kamp yönetimi adına HK ve AKP/ML temsilcileri kampa katılamayacağımızı bildirdiler. Gerekçe sorulduğunda bizim ML düşmanı olduğumuzu belirttiler..."

"AKP/ML ve HK, bizim 'ML düşmanı olduğumuzu iddia ediyor! Bizim görüşümüz değişiktir. Bizim, tersine AKP/ML ve HK'nın bugünkü durumda ML'e ideolojik planda düşman olduğu görüşündeyiz. Kendimizin ML olduğunu iddia ediyoruz. Biz AKP/ML ve HK'nın temsilcilerini yaptıkları suçlamayı ispatlamaya çağırıyoruz. Biz onlarla bu konuda her zaman ve istedikleri her yerde kitle önünde tartışmaya hazırız..."

"Biz, böyle bir gençlik kampına ancak karşı devrimcilerin katılmasının engellenmesi, bileceği ve bunun doğru olacağı görüşündeyiz."

"Biz, AKP/ML, HK ve bu karara imza atan, ortak olan örgütleri, eğer bizim karşı devrimci olduğumuz düşüncesinde iseler, bunu açıkça ortaya koymaya ve sebeplendirmeye davet ediyoruz."

Kamp yönetiminin TMLGB'ye karşı takındı-

ğı tavrı, dünya anti-faşist, anti-emperyalist gençliğin ortak mücadelesine zarar veren bir tavidir. Bütün anti-faşist ve anti-emperyalistlerin bu tavrı kınamaları onların görevidir.

KAMP YÖNETİMİNİN AMLP (AVUSTURYA MARKSİST LENİNİST PARTİSİ)'İNE KARŞI TAVRI

Gençlik Kampına katılmak isteyen partilerden biri de AMLP idi. Kamp yöneticileri, AMLP temsilcisine karşı takındıkları tavrı şöyle: "3. Enternasyonal Gençlik Festivali'ne hoş geldiniz, kampa katılabilirsin; fakat kampta yayınlarınızı dağıtamazsınız; görüş ayrılıklarımızın olduğu konularda tartışmalar yürütemezsiniz."

Bunun üzerine AMLP temsilcisi, görüş ayrılıklarının olduğu konularda tartışmanın yasaklanmasını doğru bulmadıklarını; propaganda yasağı şartlarında gençlik kampına AMLP olarak resmen katılmayacaklarını belirtmiştir. Bunun yanı sıra AMLP temsilcisi, kardeş parti ilişkileri içinde bulunduğu TKP/ML'in gençlik örgütü TMLGB'nin ve anti-emperyalist, anti-faşist kitle örgütleri olarak gördükleri ATİF ve ATÖF'ün gençlik kampına alınmalarını doğru bulmadığını ve kınadığını belirtmiştir.

KAMP YÖNETİMİNİN KKP/ML (KIBRIS KOMÜNİST PARTİSİ /MARKSİST-LENİNİST)'E KARŞI TAVRI

Kamp yönetiminin KKP/ML'e karşı nasıl bir tavır takındığını, KKP/ML Ö.K. Dış İlişkiler Bürosu adına çıkarılan bildiriden alıntılar yaparak, ortaya koymaya çalışacağız:

"...Teşkilat olarak festivale katılmak için festival komitesine yaptığımız müracaatı festival komitesi red etti. İddia şu idi: "Siz bir KP değil, yurtdışındaki bir öğrenci hareketisiniz. Bu yüzden parti olarak katılamaz ve propagandanızı yapamazsınız." Bunun üzerine partimiz temsilcilerinin bu iddiayı yazılı olarak gerekçelendirmeleri yolundaki önerileri festival komitesi tarafından red edilmiştir. Daha sonra ağız değiştiren komite, bizleri resmi olarak festivale davet etmediklerini, bu yüzden partimizin resmi olarak festivale katılamayacağını, yalnızca bireysel temelde festivali izleyebileceğimizi belirttiler. Biz KKP/ML olarak bu tavrı yanlış buluyoruz. Biz buraya tatil yapmaya gelmedik. Partimizin propagandasını yapmaya, partimizin genelde dünya somutunda özelde de Kıbrıs somutunda savunduğu ML görüşleri ortaya koymaya, kendine ML diyen ve ML örgütleriyle ilişkiler kurmaya geldik. Kendilerinin "dünya ML hareketi" dedikleri görüşler dışında her görüşe ambargo koymak isteyen festival komitesinin bu tavrı ML'e terstir. Eğer festivali düzenleyen ve kendine "ML" diyen partiler gerçekten bu festivali anti-faşist, anti-emperyalist bir festival olarak kavriyorlarsa, tüm anti-faşist, anti-emperyalistleri bu festivale propaganda ve ajitasyonda serbestlik teminde katılmalarına izin vermelidir..." Bildiride devamla TKP/ML, GDS, WBK, ATİF ve ATÖF'ün kampa alınmaması kınanmaktadır. Kamp yönetiminin bu tavrı üzerine KKP/ML temsilcileri, kampa birey olarak katıldılar. Fakat bu da uzun sürmedi. Birkaç gün sonra, kamp yöneticileri, KKP/ML temsilcisinin yanına gelerek, KKP/ML temsilcisine kampı derhal terketmesini söylemişlerdir. Gerekçe olarak da "KKP/ML'in provakatör türk grubu ile ortak çalıştığını ve bu grubun KKP/ML'i kullandığı" gösterilmiştir.

KAMP YÖNETİMİNİN GDS (AKİMA KARŞI) VE WBK (BATI BERLİN'Lİ KOMÜNİST)'E KARŞI TAVRI

GDS ve WBK temsilcileri, kampa alınmayacaklarını bildiklerinden (Çünkü, kamp yönetimde yer alan teşkilatların bir bölümü, GDS ve WBK'ya 'ajan provakatör' suçlamasında bulunmaktadır) teşkilat olarak kampa katılmak için müracaat etmemişler. Birey olarak katıldıklarında ise kamp yönetimi tarafından kamptan çıkarılmışlar.

KAMP YÖNETİMİNİN ŞDKP (ŞİLİ DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ)'İNE KARŞI TAVRI

ŞDKP de kamp yönetimi tarafından kampın bitimine birkaç gün kala kamptan atılmıştır. Aşağıda bu olay üzerine Şili Delegasyonunun yayınladığı açıklamayı olduğu gibi yayımlıyoruz:

Şili Delegasyonunun "3. Uluslararası anti-faşist-anti-emperyalist Gençlik kampı" üzerine açıklaması :

Bizler bir çok fedakarlıklar yaparak katıldığımız kampı, kamp henüz bitmeden terketmek zorunda kalıyoruz. Çünkü Devrimci Komünist Partisine; bazı görüşlerini yayması çeşitli belgelerini dağıtması yasaklandı. Bildiğiniz gibi Partimiz "Üç Dünya Teorisi"ni red eden; ve Çin revizyonizmini ilk defa mahkum eden partiler arasında idi.

Devamı 4. Sayfada

YAŞASIN 1. MAYIS GECEKONDU MAHALLESİ

EMEKÇİ HALKININ ŞANLI DİRENİŞİ !

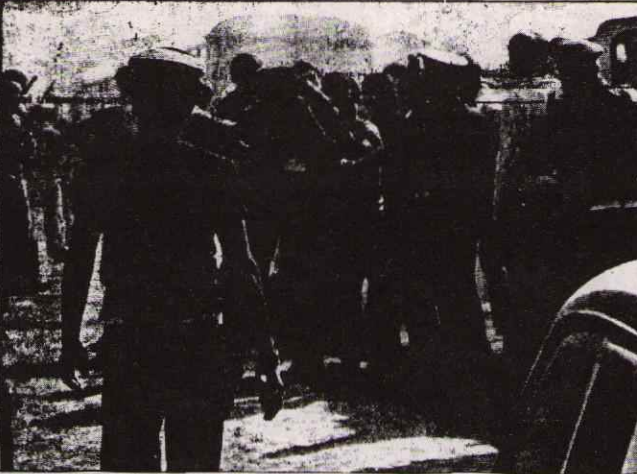
1 Mayıs mahallesi denince akla direniş, 1 Mayıs denince akla yoksullar, evsizler, barksızlar, işsizler, Türkiye'nin çeşitli yerlerinden toplanmış emekçi halkı gelir.

1 Mayıs mahallesinde yerleşenler; Türkiye'nin çeşitli yerlerinden, özellikle de yoksul topraksız köylülerin toplandığı, çalışma umuduydu geldiği İstanbul'da başını sokacak birgecekondulu yaptığı yerdir. Orada kompradorlar oturmaz. Kompradorlar, 15-20 milyonluk lüks "gecekondularda" oturur. Oralara tanklar, panzerler, coplu polis, süngülü jandarma uğramaz. Polise buraları korumak için 'teşvik primi' verilir. Ama 1 Mayıs mahallesi ve onun gibi yoksulların oturduğu evlerin yıkılmasına katılan polise 5000 TL teşvik primi verilir.

İşte yine 7 Temmuz sabahı, 1 Mayıs Mahallesi halkı uyandı; 10.000'e yakın polis ve asker, 50 panzer, 35 topla ve yıkım dozerlerinin sesiyle uyandı. Gecekondulu halkı böyle bir saldırıyı beklemiyordu, ve gafil avlandı. 150-200 kişiden fazla toparlanamadı. Buna rağmen taş ve sopalarla direnmeye çalıştılar. Mücadele 15-20 dakika kadar sürdü ve 1 Mayıs emekçileri yere yatırılarak; coplandı, tekmeledi. 100 kişi tutuklandı, 300'ün üzerinde gecekondu yıkıldı.

7 Temmuz yıkımında, ağzı sulanan faşist komutanlar, generaller, Emniyet Müdürleri, efendilerine iyi hizmet etmişlerdi; aynı zevkle; 30 Temmuz sabahı polisi, ordusu, tankı, panzeri, dozeri ile 1 Mayıs Mahallesi'ne yıkıma geldiler, bu sefer 1500-2000 kişilik direnişçi ile karşılaştılar. 15 gecekondu yıkıp, 35 kişiyi tutukladıktan sonra defolup gittiler. Arkalarında gecekonducuları yıkılmış, yumrukları havada, yürekleri kinle dolmuş gecekonducular bıraktılar.

Ne 7 Temmuz ne de 30 Temmuz yıkımların, ne ilki nede sonudur. 2 Eylül 1977'de de bu zalimler, yüzlerce gecekonduyu yıkıp, onlarca cana kıymışlardı. İşte onun için, 1 Mayıs Mahallesi'nin ismi tesadüfi değildir. 2 Eylül direnişi, gecekondu halkının mücadelesinde bayraktır. 2 Eylül direnişinin dersleri büyüktür, 2 Eylül direnişi faşistlerin yüreğine korku salmıştır.



7 TEMMUZ'DA KOMPRADOR PATRON-AĞA DEVLETİ 1 MAYIS MAHALLESİ HALKINA AZGINCA SALDIRDI

Komprador patron-ağa devleti her fırsatta buraya saldırmak için bahaneler aramaktadır.

2 Eylül 1977'den sonra; muhalefette olan faşist Ecevit şunları söylüyordu: "Bu bir katliamdır, sıradan zabıta olayı değildir. Aynı Ecevit, oy avcılığına çıktığı gezisinde 7 Temmuz 1979'da 1 Mayıs Mahallesi'nde 3000 gecekondu-nun yıkımının yapıldığı gün Antalya'da, şöyle diyordu: "Yoksul halk, hazine arazisine konut yapınca bunun adı işgal, komünizm oluyor da; zenginler, sahilleri parselleyince bunun adı turizm oluyor" bunları söylediği anda ise, Ümraniye sirtlarında 3000'in üzerinde gecekondu yıkılıyor, yıkıma komuta edenler ise, Ecevit'in "demokratik" sıkıyönetim komutanları, Emniyet Müdürleri ve Belediye yetkilileri idi.

30 Temmuz 1979 yıkımından 3 gün önce; 27 Temmuz 1979 günü ise; ak güvercin maskeli, kara yılan Ecevit'in "halkçı" Hükümetinin "bakanları", 1 Mayıs Mahallesi'nde bir toplantı düzenlediler. Toplantıya, Devlet Bakanı Başbakan yardımcısı Orhan Eyüpoğlu, Köy İşleri ve Kooperatif Bakanı Ali Topuz, Çalışma Bakanı Bahir Ersoy, İstanbul Belediye Başkanı ve İstanbul Belediyeler Birliği Genel Başkanı Aytekin Kotil, vs.

Aytekin Kotil ve Ali Topuz 1 Mayıs Mahallesi halkına yol, kanalizasyon götürceklerini söyleyerek şu konuşmayı yaptılar:



Aytekin Kotil konuşmasında:

"1 Mayıs halkı dürüst, çalışkan ve vatanperverdir. Evleriniz yıkılmakla sizlere haksızlık edilmiştir. Sizlere hizmet getirmenin yol yol araçlarını burada görevlendirdik. 1 Mayıs mahallesine 100 milyon lira sarfedilerek yol 6 kilometre kanal, 30 milyonluk su şebekesi ve otobüs getirilecektir. Bu çalışmalar bir yıl içinde bitirilecektir. 1 Mayıs Mahallesi belediye hudutlarına alınacaktır." demiştir.

Ali Topuz ise :

"Siz daha kentli bile olamadınız. Köylü lük koşulları içinde bulunuyorsunuz. Bu nedenle Köylüleri ve Kooperatifleri Bakanlığının sizlere yapacak çok hizmeti vardır. Eğer köylülük koşullarında yaşayanlar kentlerin çevresindeyseler oraya hizmet getirilmemiş demektir. Köylüden, gecekonduculardan başlamayan kalkınma, kalkınma değildir.

Bu ikiyüzlüler seçim yatırımları yapmak için, gözboyamak istiyorlardı. Konuşmalar sık sık sloganlarla kesildi. Şu sloganlar atıldı: "gecekondulu hakkımızı söke söke alı- rız", "kahrolsun gecekondu yıkanlar". Daha sonra söz alan bir devrimci, bunların asıl amacının ne olduğunu anlatarak, yüzlerini teşhir etti. Orada bulunan gerçek devrimcilerin önderliğinde gecekondu halkı, sahtekarlara gereken cevabı verdi.

Azıllı halk düşmanlarından emekçi halkımızın bekleyeceği hiç bir hizmet yoktur. Her 'hizmet' edeceğimiz kelimesinin arkasından halka işkence ve zulüm geldi, katliam geldi. Emekçi halkımızın bunlara güveni yoktur. Ancak güveneceği kendi örgütlü gücüdür.

DİRENİŞTEN DERSLER :

1 Mayıs Mahallesi'ndeki şanlı 2 Eylül direnişi gibi 7 Temmuz, 30 Temmuz direnişi de özellikle çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için çok önemli tecrübeler ve derslere sahiptir.

Gerçek devrimciler, 2 Eylül direnişinde elde edilen zaferi mutlaklaştırmış, yeni yapılan gecekonducuların da buna bağlı olarak yıkılamayacağı görüşünü geliştirmiştir. Oysa bazen kazanılan haklar elden alınacağı gibi; yeni atılan adımlar da komprador patron-ağa devleti tarafından engellenebilir. Bu devrimcilerle, karşı devrimciler arasındaki güç dengesine bağlıdır. İşte bu doğru gözönünde bulundurulmuş, 2 Eylül direnişi zaferi mutlaklaştırılıp, yeni yapılan gecekonducular için gecekonduculara "yıkılamayacağı" garantisi verilmiştir.

Ayrıca en önemli nokta; 7 Temmuz'da emekçi halk kitlesinin dağınıklığı da örgütlenmede önemli eksiklikler olduğunu göstermektedir.

K.YILMAZ



1 MAYIS MAHALLESİ HALKI YİĞİTCE DİRENDİ

1 MAYIS SIRTILARINDA kavgamız vardı

Gün iki eylül
Güneşin kızılıkları övünüyor
İki eylülün kahramanlığını gözliyecektir..

Dalgalandı isyan bayrakları öfkeyle
Küme küme ayaklandılar,
Yoksul ve küçük kulübelere
Fırladılar kavga meydanına
Bir yürek ve bir yumruk gibi
Ve hırçın ve kararlı ve inatçı bir kavga için

Ellerinde sopalar kazmalar ve kürekler
Ve çocukları ve kadınlarıyladılar.
Başlarında hüznün dalgası çarpsada sevinçliyidiler

Güzel günler
Umut dolu yarınlar için dövüşeceklerdi.

Akip gelen araçlar ordusunun başları
Saat dokuz güneşine değiyordu
Ve on, ve onbir, ve onbir-buçuk
Gözcüler haber ulaştırdı:
Uşaklar kafilesi geliyor!
Zalim patron-ağa devletin ölüm mangaları
Ellerinde yeni denenecek silahları vardı
Panzerler, joplar, bombalar, tomsonlar v.s

Ve göründüler o alçak yaratıklar
Öyle bir iştahla bakıyorlardı ki
Ve öyle yutkunuyorlardıki gencecik canlarımıza

Beyaz miğferleriyle her birileri
Birer furuko kapağı taşıyorlardı başlarında
Ve hemen arkacağında ordu...
Cellat sürülerinin katliamını seyredecekti
Ve karıştı içine sivil bozkurt yakalı köpekler
Siper kurdu silahsız insanların karşısında

Gelin ulan hey leş kargaları
Gelin ulan gelin gri fareler
Emperyalist efendilerinize
Ve patron-ağa uşaklarına son görevinizi yapın
Yapın köpekliğinizi yırtıcı haydutlar...

Bizimkiler göğüslerini öfkeyle doldurdular
Ve uzun sopalarını
Kazma ve kürek ve yazılı afişlerini
Havaya hınçla kaldırdılar:

"Yaşasın 1 Mayıs-Yıkıma Son"
Bir damı daha attı gri fareler
Ve efendilerine yarama edasıyla
Ve atılacak kemiğin büyüklüğü sevinciyle
Panzerin üstünden Amerikan borusunu

Öttürdüler:
"- Bu evler kanunsuz yapılmıştır, bize engel olmayın,
biz sizin düşmanınız değiliz (!)"
Ve bu uşak ses, bu ölüm sesi
Ve bu haydut sesi devam etti:
"- Bizi zor kullanmaya mecbur etmeyiniz, Yazıktır..

hepiniz yoksulsunuz(!) Sizinle anlaşmaya geldik (!)"
Evet, bilcümle sömürücü zalim
Ölüme-yaşamı, kurtla-kuzuyu,
Sevgi-ile nefreti anlaştırmaya gelmişlerdi!
Vay lastik kuyruklu gri fareler vay...

Ve yırtıcı hayvanlar seğırttiler duvar köşelerine
Ve kalleşler!
Öyle kalleş ve öyle zalimdiler ki!...

Bizimkiler bir ses
Bir büyük ses gibi "Yuuuuuh" dedi onlara!
- Gecekondulu hakkımız, - söke söke alırız.
- Yıkıma karşı barikat kuralım.
Bu ses Amerikan borusundan değil
Bir ulu ve kahraman gövdeden çıkıyordu

Ve ölüm şebekesi bir adım daha ilerledi
Klavuzları yine Amerikan panzeriydi
Köpek kudurması gibi sesler çıkarıyordu

Bizimkiler
Ayağını 1 MAYIS toprağına bastı ve haykırdı
Dört bir ağızdan
- Ölmek var dönmek yok! -
Hergeleler inanmadılar herhalde...
Ve bir uşak mangası
Üstünde yılan ruhlu bir anısan(!) taşıyan dozer

Yaklaştı 1 Mayısın sol üst yanına
Orada Malatyalı işçiler ve yoksul işportacılar oturuyordu
Bir de dilencileri var sakat
İyi tanırım o mahleyi

Devamı 5.Sayfada.

KIEL



Hitler taslağı amerikancı faşist MHP'nin Kiel'deki uzantısı Türk Ocağı, 1.7.79 tarihinde "Güneş ne zaman doğacak" faşist filmini göstermek istedi. Bizler, Kiel ve çevresi Türkiyeli İşçiler Derneği Örgütlenme Komitesi ve Kiel ve çevresi Türkiyeli Öğrenciler Birliği bu faşist filmin oynatılmaması için harekete geçtik. Peş peşe çıkarttığımız üç bildiride MHP'yi ve faşist filmi teşhir ettik. Faşist filmin yasaklanması için Alman makamlarına başvurduk ve protesto mitingi

yapma kararı aldık. Alman demokrat ve anti faşist kamuoyunun dikkatini toplayan miting miracaattan iki saat sonra B. Alman devletinin Kiel'deki makamları tarafından yasaklandı. Yasaklamaya gerekçe olarak Stadt Schulamt'ın Salonu vermediğini, filmin oynatılmayacağını söylediler. Kiel'de filmin yasaklanması üzerine faşistler Neumünster'de filmi oynatmaya çalıştılar. Kararlı direnişimiz ve yaptığımız miting in etkisiyle Filmin oynatılması Neumünster'de de yasaklandı.

TOPLU SÖZLEŞME / Bastarafa 6. Sayfada

Ücret ile kapitalistin kârı birbiri ile ters orantılıdır. Ücretler yükseldiğinde, yükselme oranı kadar değer, patronun kârından azalacaktır. Bu yüzden patronlar ücret artışına kesinlikle karşıdır. Ama bunu uygulamayacağı şartlarda mümkün olduğunca uzatmaya çalışacaktır. Bunun içinde devletin tüm aygıtlarını kullanacaktır.

Bir çok işletmelerde, fabrikalarda ve özellikle de Çelik ve otomobil sanayinde, işçiler arasında pahalılığın karşılığı olarak ek ödeneklerin ödenmesi talebi daha da yayılmaktadır. Sendika ağalarının işçilerin haklı talebini çiğnemeleri üzerine, işçiler günden güne haklı taleplerine daha sıkı sarılmaktadırlar. Hatta, izinler döneminin ardından, ek ödeneklerin ödenmemesi güncelliğini koruduğu takdirde, burjuvazinin 'vahşi' grevler olarak nitelendirdiği grevlere geçeceklerini söylemektedirler. Her demokrat ve devrimci, işçilerin pahalılığa karşı mücadele -sini desteklemelidir.

Bizler bunun bilincinde olmalıyız. Sendika ağaları hiç bir zaman işçilerin yararına gelişen bir harekete önderlik etmezler. Eğer onları böyle bir önderliği gündeme gelmişse; birincisi uzun vadedeki çıkarlarını kısa vadedeki çıkarlarına tercih ettiklerinden, ikincisi işçilerin mücadelesini oyalayarak boğmak içindir. Diğer bir sorunda ücret artışı mücadelesinin her şart altında haklı bir mücadele olduğudur. Ama en iyi şartlarda bile ücretliliğin kölelik olduğu unutulmamalıdır. İşçiler ücret artışı mücadelesi sürecinde, esas kendilerini zincirleyen ücretlilik sistemi olduğunu kavramalı ve ücretli köleliğin kalkması için çalışmalıdır.

B. Gül

SIKIYÖNETİM UZATILDI / Bastarafa 1. Sayfada

dan uygulanmasına karşı çıkmaktadırlar. AP, MHP, MSP gibi partilerin, CHP hükümeti tarafından uygulanan sıkıyönetime karşı oy kullanmaları, çeşitli emperyalist güçlere usaklık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının arasındaki iktidar dalaşmasından kaynaklanmaktadır. Rus sosyal emperyalistlerinin usaklığını üstlenen T'K'P, TİP, TSİP gibi sosyal faşist partilerin tavrına gelince; bu partiler, emekçi halktan tecrit olmamak için daha önceleri destekledikleri sıkıyönetime sözde karşı çıkarken, 'sıkıyönetimin faşizmin tırmanışını geriletmediği.. Faşist yuvaları dağıttığı vs.' gibi hayalleri kitleler arasında yaymaktadırlar. Sıkıyönetimi ve CHP ağırlıklı hükümetin uyguladığı faşizmi emekçi kitlelere 'demokrasi' olarak göstermektedirler.

Diğer yandan, Üç dünyacı TİKP karşı devrimcilerinin sıkıyönetim konusundaki tavırları, faşistlerin ve sosyal faşistlerinkinden farklı değildir. Bu karşı-devrimci parti, hergün yorulmadan devrimcileri, ilericileri sıkıyönetime ve MİT kontrgerilla gibi cinayet şebekelerine ihbar edecek kadar işi ilerletti. Komprador patronların - toprak ağalarının faşist düzeninin savunucu ve kopmaz bir parçası haline gelmiştir. Sıkıyönetimin iki ay daha uzatılması, açık bir şekilde CHP hükümetinin yüzüne geçirdiği 'demokrasi' maskesini düşürmüştür; faşist yüzünü ortaya iyice çıkarmıştır. Bu durumda hala CHP ve CHP hükümetinden birşey bekleyen emekçiler, CHP'nin peşinden gitmenin emekçiler için ne kadar tehlikeli bir hayal olduğunu görmeli ve CHP'yi desteklemekten ve CHP'den birşey beklemekten vazgeçmelidir. Böyle bir tavır, işçilerin emekçilerin yararına değildir.

Y.Süha

TÜRKİYELİ ANTI-EMPERYALİST, ANTI-FAŞİST... Bastarafa 2. Sayfada

Partimiz Mao Zedung'un katkılarını ve hatalarını incelemiştir. Fakat Mao'nun sosyal-faşist, sosyal şöven ya da gerici olduğu düşüncesinde değiliz.

Bizim hakkımızda alınan yasaklama kararı, kampı düzenleyen partilerin düzenleme aşamasında yaptıkları anlaşma ile de çelişme halindedir. Burda siyasi görüşlerimizi savunabileceğimiz bize söylenmiş idi.

Bunun ötesinde kampta Latin Amerika'daki Marksist-Leninist partilerin bir ortak açıklamasının dağıtılması da yasaklanmıştır. Buna gerekçe olarak; bu açıklama yapan partilerden bazılarının Mao hakkındaki görüşünü değiştirdiği gösterilmektedir. Yapılan sansür, aynı zamanda kampa katılmayan Marksist-Leninist partileri de içermektedir.

Bizim görüşümüze göre; görüş ayrılıkları üzerine korkusuzca tartışmak ve devrimcilerin ML temelinde birliğini sağlamak gereklidir. Buna hizmet etmeyen metotlar red edilmelidir.

Bizler Şili devriminin en zor şartlar altında savaşan ML öncüleri olarak; bize karşı takınılan tavrın anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye hizmet etmediği görüşündeyiz.

Biz her zaman düşmanlarımıza karşı amansızca savaştık. Dostlarımıza karşı tavrımız ise her zaman kardeşçe dayanışma içinde, ve görüş ayrılıkları üzerine tartışma tavrıdır.

GENÇLİK KAMPINDAN HABERLER

ATİF, ATÖF ve birçok örgütün kampa alınması ile 3.8.1979'da başlayan 3. Enternasyonal Gençlik Festivalinin bilgimiz dahilindeki bazı faaliyetlerinden kısaca söz etmek istiyoruz. Kampta her akşam geceyarılarına kadar süren toplantılar yapılmıştır. B, toplantılarda her teşkilat kendi ülkelerindeki sınıf mücadelesi hakkında 'bilgi vermişlerdir'. Toplantılarda siyasi herhangi bir tartışma olmamış, bol bol ajitasyon yapıp, slogan atılmıştır. Bu toplantılara katılanların sayısı hiçbir zaman 400 kişiyi aşmamıştır. Bu toplantılardan birinde HK (Halkın Kurtuluşu), Türkiye'de sınıf mücadelesi hakkında 'bilgi' vermiştir. Türkiye'de sınıf mücadelesi hakkında HK tarafından verilen bilgide bir dizi abartmalar ve yanlış bilgiler vardı. HK'nın sınıf mücadelesine önderlik ettiği; 1975 denberi 3 Dünya Teorisi'ne karşı çıktığı vs. palavraları atılmıştır. Toplantılar dışında kültür geceleri yapılmıştır. Bu kültür gecelerinden birinde HK "şen ola İspanya şen ola" türküsüyle ilgi toplamıştır. Kampın niteliğini belirleyen her türlü tartışmadan kaçmak olmuştur.

KALDIĞIMIZ YERDEKİ FAALİYETLERİMİZ

Gençlik Kampına katılmamızın imkansızlığı ortaya çıkınca başka bir yerde kamp yapmaya karar verdik. Kamp yerine yerleştikten sonra, bir program hazırladık. Günlerin önemli bir bölümü siyasi konularda tartışma ile geçti. Birçok örgüt temsilcisi, bizi kaldığımız yerde ziyaret etti. Kanada In Struggle dergisi temsilcisi, kaldığımız yere gelerek, Kanada devrimci hareketinin geçmişi, bugün Kanada'da sınıf mücadelesi hakkında bilgi vermiştir. ANLP, GDS, WKB, KKP/ML temsilcileri de kaldığımız yere gelerek, ülkelerindeki sınıf mücadelesi hakkında bize bilgi vermişler. Ayrıca ŞDKP temsilcisi de gelerek, Şili devrimci hareketi, sınıf mücadelesi hakkında bilgi vermiştir.

KAMP YÖNETİMİNİN TAVRI, ANTI-EMPERYALİST, ANTI-FAŞİST MÜCADELEYE ZARAR VEREN BİR TAVİRDİR

Şimdi kamp yönetiminin ATİF ve ATÖF'ü kampa almama kararını alırken ileri sür-

ABD

BASIN BİLDİRİSİ

Güney Kaliforniya bölgesinde öğrenci ve emekçilerden oluşan anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik bir TÜRKİYELİLER DERNEĞİ kurulmuştur.

Derneğimize Türkiye'nin herhangi bir biçimde yabancı ülkelere bağımlılığını savunular, ırkçılık yapanlar ile dini cinsel ve politik bir sömürü aracı olarak görenler ve kullananlar üye olamazlar.

Derneğimiz aşağıda belirtilen amaçlar doğrultusunda çalışmalarını sürdürecektir.

- 1- Bölgemizde bulunan Türkiyelilerin bilgi ve deneyimlerinden yararlanarak Türkiye ve dünya sorunlarına bilimsel bir yaklaşım getirmek.
- 2- Türkiye'nin sorunlarına sahip çıkmak ve eğitim çalışmaları yaparak üyelerin bilinç düzeyini yükseltip, ilerici çözümler aramak.
- 3- Bu amaçlar doğrultusunda ABD içinde ve dışında diğer Türk ve yabancı demokratik kitle örgütleri ile ilişki ve dayanışmayı geliştirmek.
- 4- Türkiye'nin önemli sorunları üzerinde örgütümüzün tepkilerini etkin bir biçimde yayarak, hem yakın çevremizde, hem de gerektiğinde uluslararası alanda kamuoyu oluşturmak.
- 5- Bu amaçlar doğrultusunda düzenli bir tartışma, haberleşme ve örgütlenme araçları geliştirmek.
- 6- Bölgemizdeki Türkiyeli v öğrenci ve emekçilerin örgütümüzün amaçları doğrultusundaki sorunlarına çözüm yolları aramak.
- 7- Bu amaçlar doğrultusunda örgütümüzü geliştirip etkinliğimizi arttırmak.

TÜRKİYELİLER DERNEĞİ-GÜNEY KALİFORNİYA

Turkish Association-Southern California

P.O.Box 67B52

Los Angeles, California 90067

dükleri gerekçeler üzerinde durmak istiyoruz.

Kamp yönetiminin ileri sürdüğü gerekçelerden birisi, ATİF ve ATÖF'ün 'Marksizm-Leninizm düşmanı' olduğudur. ATİF ve ATÖF, Batı Almanya ve Batı Berlinde çalışan Türkiyeli işçilerin ve öğrencilerin demokratik kitle federasyonlarıdır. Marksizm-Leninizm düşmanı örgütler değildir. Her anti-emperyalist, anti-faşist gibi komünistlerin de bu örgütlerin içinde çalışan ve bu örgütler içinde örgütlü kitleyi kendi görüşleri doğrultusunda etkileme imkanı vardır. Bu durumda, bu örgütlere getirilen 'Marksizm-Leninizm düşmanı' suçlaması, objektif gerçeklere uymamaktadır. ATİF ve ATÖF'e bu suçlamayı getiren örgütlerden bu iddialarını ispatlamaya davet ediyoruz.

ATİF ve ATÖF'e getirilen ikinci suçlama ise, 'ATİF ve ATÖF'ün kendi görüşlerini yayarak provakasyon yapmak istediği' suçlamasıdır. Bu suçlamada ayağı yere basmayan suçlamadır. ATİF ve ATÖF'ün kampa katılmakta amacı 'provakasyon' yapmak değildir. ATİF ve ATÖF kampa :

--Uluslararası alanda işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelelerinden öğrenmek
--Çeşitli ülkelerden gelen devrimci, ilerici gençlere Türkiye'de sınıf mücadelesi hakkında bilgi vermek.

--Anti-emperyalist, anti-faşist dünya gençliğinin enternasyonal dayanışmasını pekiştirmek.

--Çeşitli ülkelerden gelen gençlerle fikir alış veriş amaçıyla katılmak istiyordu. Bunları 'provakasyon' olarak değerlendirmek provakasyonun ta kendisidir. Biz, bir bütün olarak bu örgütleri, provakatör olarak değerlendirmiyoruz. Fakat bizim kampa katılma isteğimizin provakasyon olarak değerlendirilmesini, provakasyon olarak; anti-emperyalist, anti-faşist mücadeleye karşı yapılmış bir provakasyon olarak değerlendirmiyoruz. Yine bu örgütlerden bize getirdikleri 'provakatör' suçlamasını ispatlamalarını istiyoruz.

Diğer yandan, başta Halkın Kurtuluşu ve AKP/ML olmak üzere kamp yönetimi, sürekli olarak ATİF ve ATÖF'ü TKP/ML ile aynı teşkilatlar olarak göstermeye çalıştı. Herkesinde bildiği gibi ATİF ve ATÖF ile TKP/ML aynı örgütler değildir. Legal kitle teşkilatlarını, illegal parti ve örgütlerle aynı örgütler olarak göstermek, bugünkü dönemde esas olarak legal kitle teşkilatları polise ihbar etmek anlamına gelir. Biz, bu örgütleri bu tavrılarını terketmeye davet ediyoruz.

Üzerinde durmak istediğimiz diğer mesele ise, kamp yönetiminin bize karşı polis ile işbirliğine gitmesidir. Bu tavır, birak kendisine 'ML' diyen, demokratik örgüt ve kişiyere yakışmayan bir tavidir. Bu tavır, ancak karşı-devrimci yakışan bir tavidir.

A.Baltacı

KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ ! DEVİRİM OLMADAN KADINLAR KURTULAMAZ !



Clara Zetkin

Clara Zetkin 15 Temmuz 1857 yılında Almanya'nın Wiederau kentinde dünyaya geldi. 1872 yılında Leipzig'e gitti ve orada öğretmen olarak çıktığı yüksek öğrenimini yaptı. İşte bu yıllarda oldu onun devrimci hareketle ilişkisi. Marksizmin ilke lerini öğrenmeye başladı. Rus göçmeni olan kocası Ossip Zetkin'in teşvikiyle Sosyal Demokrat Partisine girdi, çalışmalarına başladı.

Mücadeleye atıldığı andan itibaren, kadının evine ve kocasının buyruklarına ait olduğunu savunan gerici burjuva kültürüne ve düşüncesine karşı savaştı. Marks, Engels ve Lenin'in öğrencisi olan Zetkin, kadının bağımsızlığının, ekonomik bağımsızlıkla mümkün olabileceğini savundu. Kadının kurtuluşunun kapitalist toplumda hiçbir zaman mümkün olamayacağını da kavramıştı. Bunu işçi, köylü, emekçi ve entellektüel sınıfının ezilen kadınlarına kavratmaya çalıştı. Konuşmalarında ve yazılarında kadının gerçek kurtuluşunun, işçi sınıfının partisinin önderliğinde sosyalizm için verilen mücadeleye ve kazanılan zaferle gerçekleşebileceğini dile getirdi.

1889 yılında Paris'te yapılan Sosyalist İşçi Enternasyonalinde yaptığı konuşmasında;

"Burjuvazinin kadın hakları için verdiği sözde mücadele, işçi kadınlarının mücadelesi değildir. Bu yapı toprak üzerine inşa edilmiştir, ve gerçek temellere dayanmaz. Kadın işçiler şunu da anlamışlardır ki, onların kurtuluşu bugünkü bir yığın toplumsal sorunların çözümlerinden soyutlanamaz. Kadınların kurtuluşu ancak bu sistemin değiştirilmesiyle gerçekleşebilecektir" diyordu.

Aynı konuşmasında "Gerici unsurların kadınların çalışması üzerine yürüttükleri düşüncelerin gerici olması şaşırtıcı değildir. Fakat sosyalistler şunu unutmamalıdır ki, ekonomik bağımsızlığına kavuşmamış bir kadın, kapitalistin bir işçiyi her zaman ezdiği gibi, kocası tarafından ezilecektir. Bağımsızlık için ka-

çınılmaz şart çalışmaktır. Onun için ile riki toplumda, kadınları erkekler gibi toplumun hür bir ferdi yapmak istiyorsak; bunun için bazı özel durumların dışında-kadının çalışmasını ne ortadan kaldırmaya ne de kısıtlamaya gerek vardır ." Diye düşüncelerini noktaladı.

Zetkin adı, emperyalist savaflara karşı olmasıyla da tanınmıştı. Karl Liebknecht'e beraber I. Dünya Savaşından önce emperyalist savaşa ve militarizme karşıydı. Alman proleteryanın gerçek isteklerini savunan, onların saflarında savaşan Zetkin, gün geçtikçe saldırganlaşan Alman emperyalizmine ve Alman-polonya militarizmine karşı mücadele verilmesini kavratmaya çalıştı.

1908 yılında sosyal demokrat Genel Parti Kongresinde fikirlerini şöyle vurguladı :

" Biz genel parti Kongresinde; bilinci Alman proleteryanın savaş kıskırtıcılarına karşı inançlı tesiriyle baş göstereceğine inanıyoruz. İçinde yaşadığımız kapitalist toplumdaki her an gelişen olaylar savaş tehlikesinin büyüdüğünü göstermektedir. Bu faaliyetler İngiliz ve Alman uluslarının birbirine düşürmek isteyen bilirki kapitalist ülkelerin vicdansızlarının faaliyetleridir..." "Sözde gösterilmeye çalışılan ulusal gelişmeler, bu ulusların kitleleri arasındaki değil, her ulusun ezen ve ezilen sınıfları arasındaki çelişkilere Fransız, İngiliz, Alman proleteryanı elele savaş kıskırtıcılarına karşı barışı koruyacaklardır. Stuttgart'taki sosyalist Enternasyonal'in istekleri temelinde, Alman proleteryanı savaşa karşı savaş, militarizme ve araçlarına karşı mücadele ederek bütün kuvvetiyle barışı koruyacaktır. İşçi sınıfının kardeşliği proleter sınıf mücadelesidir. Sosyalizm halkların barışı olacaktır."

Üç yıl sonra Kopenhag'da yapılan sosyalist Kadın Enternasyonalinde; Enternasyonal Kadınlar Gününün, kadınların eşitliği ve barış günü olarak ilan edilmesini istedi.

1912'de Basel'de yapılan Komünist enternasyonalde "emperyalist savaflara karşı" cümlesinde fikirlerini noktalamıştır.

"Hayatın olduğu yerde mücadele etmek istiyorum" diyordu.

Zetkin, her zaman hayatın olduğu yerde ve sosyalizm için savaştı. Büyük fedakarlıklardan hiçbir zaman kaçınmadı. Bunu I. Dünya savaşı sırasında ve Weimar Cumhuriyetinde gün geçtikçe azgınlanan faşist baskılara rağmen sürdürdüğü mücadelesiyle ispatladı.

Büyük Ekim devriminin yapıldığı, ilk sosyalist ülkede kadınların eşit haklara, bağımsızlığına kavuştuğunu gördü, birlikte yaşadı. Sovyetler Birliğini kendi anavatanı gibi benimseyen Zetkin, Almanya'da ve enternasyonal alanda u-sanmadan ve yorulmadan, Sovyetler

Birliği'nde kazanılan büyük başarıyı anlattı.

Tüm dünyada sevilen ve sayılan, Komünist Klara Zetkin, 20 Haziran 1933 yılında hayata gözlerini yumdu.

T.Gül

Baştarafı 3. Sayfada

Ve yıkılan her duvar
Kırılan her biriket için
Gözleri yaşardı

Öfkeleri ve sınıf kinleri gözyaşları gibi büyüdü
Tam orada bir panzer duruyordu ,yolun tam başında

Pusuya yatmış
Yoksul insan canını yutmaya hazırlanıyordu
Önünde bir duvar örülmüştü kinli gövdelerden
Gergin bir yaya sıralanmış oklar gibi
Son bakışlarını gezdirdiler yıkılan

evlerine
Nasıl da bileniyorlardı durdukları yerde
Öfkeleri kabarıp bilinciyle birleşiyor
Ve yan sıyordu birer birer uzuvlarında
Ayuçları taşları

sıktı - bıraktı
sıktı - bıraktı

Ve sıktı kaldırdı havaya
Dört bin ağız kavga emri verdi
"Hücuuum"
Ve bizimkiler dolu gibi yağdırdı öfkelerini
Yağdırdılar kinlerini ve hınçlarını
Ve acılarını saldırdı üstlerine cinayet şebekelerinin

Ve onlar
O yırtıcı haydutlar
Bütün ölüm araçlarını sadılar üstümüze
Panzerleri, joplari, makinalı tüfekleri,
dürbünleri
Furuko kapakları, gri çulları, postalları,
Enselerindeki yağları, göbek şişkinlikleri
Çocuklarının giysileri, hanımlarının

boyaları
Ve sevinçleri, kinleri, iştahları
Hep alın terimizdi
Yedikleri ekme, içtikleri su
Geçtikleri yollar, otomobiller
Yaftıkları ışık ve ateş
Ve apartmanlar, parklar bahçeler,
Bilumum şeyleri bizim alın terimizdi.

Gelin ulan gelin kallesler
Ey uşak yetişmeler
Kusun ölüm ateşlerinizi üstümüze
Basın tetiklere puşt kuyusundan, duvar diplerinden

Sözümler yığit sözüdür
"Ölmek var , dönmek yok" !
Ve şehitler düştü gururla
Abandılar 1 Mayıs toprağına
Kanlarımız bir hamur gibi yoğurdu kızıl toprağı

Arslan

Poyraz

Çaparoğlu

Hasan

Cuma

Ve kızıl -erkekli, kadınlı-kızanlı 12 kahraman!..

İsyancılar dönüp bakmadılar bile

ölülerine

Avuçlarında taşıdıkları yığit ve çatal

yüreklere

Ve tazecik canlarını fırlattılar

zalimlerin üstüne

Yüzlerine tükürür gibi...

1 Mayıs taşları, ağaçları ve bodur stepleri

Ayaklanmış tükürüyordu zulmün üstüne

Şimdi kaçışıyorlar lağım fareleri

Kudurma köstebek dalıp duruyordu insan yığınınına

Ve HALK-tı O !

Makinalı tüfekler, joplar, bombalar

Ve ölüm inançlarını yenemiyordu

Yenilmişti ölüm onlara...

Ve saat 14'tü

Şehitler... şehitler ve şehitler...

Kanları şıp şıp

Ve volkan gibi fışkırdı 1 Mayıs toprağına

Bunlar daha hayatının baharında

taptaze fidanlardı

Halkımın umudu ve canıydılar

Ve kavga ateşi içinde çelikleşen

merdanıydılar.

Bir kerbelayı andırdı 1 Mayıs sırtları

Susuzluktan dudakları çatlayan

Yaşlı-genç, kız-kızan yığitler

Ve kavganın en küçük sıra neferleri

çocuklar

Mahallenin içine çekildiler

Ölülerini ve yaralılarını saydılar

Ve yudumladılar ortakça bidonlardaki son

damla sularını

Kavga devam edecekti

Ama kavgayı bir güne sığdırmak

Bir uzun savaşı bir günde yapmak zor

Yılgınlık ve korkaklık yok

Savaşmak-yenilmek-yine savaşmak

Bu kavganın halkaları gibi

Devam edecek bir başka yerde ve zamanda:

Tarlada, fabrikada gecekondu

Zafere kadar sürecek zafere kadar !...

İşte budur bizim mantığımız.

"ADAM ÖLDÜRMEKTEN ZEVK ALIYORUM"

Bir süre önce 12 arkadaşıyla Sağmalcılar cezaevinden kaçan azıllı katil, faşist Ferhat Tüysüz, adanada polisle girdiği silahlı çatışmada yakalandı. Verdiği ifadesinde "insan öldürmekten zevk alıyorum, eğer yakalanmasaydım listemde daha çok kişinin isimleri vardı" diyen 17 yaşındaki 9 kişinin katili Ferhat Tüysüz'ün sorgulamasının devam ettiği ve kendisine kesinlikle işkence yapılmadığını bildiren Adana Emniyet müdürü Cevat Yurdakul, yaptığı açıklamada: "Şu ana kadarki sorgulamada Ferhat Tüysüz, Adana'da 6 kişiyi öldürdüğünü, 9 kişiyi yaraladığını, 8 bombalama olayına katıldığını, Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ile Ülkücü Gençlik Derneği (ÜGD) nden para ve silah yardımı gördüğünü, bu kuruluşlarla sıkı ilişkiler içinde bulunduğunu söylemiştir"

Kafatasçı, ırkçı, faşist ideolojilerinin gereği olarak acımasızca adam öldüren bu eli kanlı faşistlerin hepsi MHP ÜGD tarafindan beslenmektedir. Bunlar kim olursa olsun, hangi düşünceyi savunursa savunsun adam öldürmekten zevk alan katillerdir. "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" edebiyatı burada da nekadard kof olduğunu

bir kere daha göstermiştir. Sokak ortalarında bu katillerin kurşunlarına hedef olmak istemiyorsak, Maraş, Malatya, Sivas, Elazığ'daki gibi faşist kitle katliamlarının yaratılmasını istemiyorsak, faşizme karşı aktif mücadele etmek zorundayız.

Faşizme karşı mücadele, devrim mücadelesidir. Demokratik Halk Devrimi faşizmi yerle bir edecek, tarihin çöplüğüne atacaktır. Demokratik Halk Devrimi saflarında birleşelim.

S.Sarı

MÜCADELE'Yİ

OKU OKUT

ABONE OL

ABONE BUL

SENDİKALARDA VE FABRİKALARDA DEVİRİMCİ MÜCADELE

TOPLU SÖZLEŞME

Son günlerde, B.Almanya'nın bir çok kentinde emekçiler arasında en güncel olan bir konu vardır. Özellikle işçiler arasında direniş eğilimi taşıyan bu konu "ücret" sorunudur. B.Almanya'da yaşam koşulları günden güne daha da zorlaşmaktadır. Yakıt maddelerine, benzine, gıda maddelerine yapılan zamlar, hayatı önemli ölçüde etkilemiştir. 1979 yılında fiat larda görülen yükselme; son on yıl içinde görülen en yüksek artışlardır. Örneğin 1969 yılından Ekim 1978'e kadar olan süreye içinde, resmi açıklamalara göre, B.Almanya'daki enflasyon hızı her yıl ortalama olarak % 1,2'yi aşmamıştır. Ama 1979 yılında enflasyon hızı 3 hatta 4 misline yükselmiştir. Mayıs 1979'da, enflasyon hızı % 3,7'yi bulurken, Haziran'da % 4, yıl sonunda ise % 5'i bulacağı açıklanmaktadır. Bunların dışında, ayrıca 1 Haziran 1979'dan itibaren tüketim vergisi (Mehrwertsteuer) artışları uygulamaya konulmuştur. Tüketim vergisi, her tüketicinin ödediği bir vergidir. Ki bu değer, tüketicinin üzerinden, dolaylı olarak B.Alman emperyalist devletinin kasasına akan bir miktardır. Tüketim maddelerinin fiyatı içinde, % 6,5 ve % 13 değerinde yer alır. Tüketim maddelerinin fiyatlarının değişmemiş olduğu varsayımı altında bile, tüketim vergisindeki artışın uygulanması ile, her hangi bir maddeye tüketicinin ödeyeceği miktar değişecektir. Yani yükselecektir. O halde; birincisi enflasyon hızındaki artış ve tüketim vergisi adını taşıyan, dolaylı olarak devletin tüketicisi üzerindeki sömürüsü olan (Mehrwertsteuer) artışı, yaşam koşullarında pahalılığı gerçekleştirecektir. Aynı zamanda işçilerin gerçek ücretlerinin değerini düşürecekler. Bir işçinin gerçek ücreti, o işçinin eline geçen paranın değişim değeridir. İşçinin aldığı ücret ile yaşamını sürdürebilmesi için, bu ücreti diğer maddeler ile değiştirmek zorunda kalacaktır. Örneğin; bir işçi, bir ay içinde 4 kilo şeker kullanıyor ve 4 kilo şeker için 10,-DM ödüyor olduğunu varsayalım. Şekerin fiyatının yükselmesi durumunda, işçinin 4 kilo şeker için bir ay içinde ödeyeceği para eskisinden daha fazla olacaktır. Ya da kullanacağı şeker miktarını düşürecekler. Bu şartlar altında işçinin ücreti ile değiştireceği değerler azalacaktır. Yani gerçek ücreti düşecektir.

B.Almanya'daki ekonomik olarak son gelişmeler bu türdendir. Yakıt maddelerine, benzine, gıda maddelerine gelen zamlar,



ikincisinde tüketim vergisinin yükseltilmesi hayat pahalılığını beraberinde getirmektedir. Diğer yandan ise, 1978 yılı sonunda sürdürülen toplu sözleşmeler sonucu, 31 Aralık 1978 tarihinden itibaren aldıkları yaklaşık % 3,5 oranında zamlar bulunmaktadır. B.Alman tekelci patronları ile onların uşağı sendika ağaları, bir sene ara ile toplu sözleşmelerle girmektedirler. Bu her yılın sonu yapılmaktadır. 1979 yılını kapsayan toplu sözleşmeler, ücretlere % 3,5 zamlarla kapanmıştır. Bu sendika ağaları için ne olursa olsun, hayat pahalılığı nedeni yükselirse yükselsin, yıl sonu gelmeden yeni toplu sözleşmelere gidilmiyecekti. Ama günümüz pratiğinde, bu değişik yansımalar neden oldu. Yalnızca yakıt maddelerine gelen % 60 oranındaki zamlar, benzin ve gıda maddelerine gelen zamlar, işçilerin gerçek ücretlerinin düşmesine neden oldu. Bu da işçiler arasında ücret

mücadelesini geliştirdi. İşçiler sendika yönetimini zorlamaya başladılar. Bunun sonucu ücret sorunu sendika yönetiminde güncel duruma geldi.

18 Temmuz'da, Baden-Württemberg eyaleti IG-Metall sendikası Büyük Ücret Komisyonu, olağanüstü bir toplantı yaptı. Bu toplantıda, Stuttgart il başkanı (IG-Metall) Franz Steinkühler popüler oldu. Steinkühler'in; toplu sözleşme zamanının beklenmeksizin ara toplu sözleşmelere gidilmesini ve yükselen pahalılık karşısında acilen özel zamların gerekliliğini öne sürmesi o'nu aktualitenin yıldızı yaptı. Bu toplantıda, işletmelerde özel ödeneklerin (13.maas) ödenmesi kararı alındı. Bunun üzerine, bu karar yoğun bir biçimde işçiler arasında yayıldı. Ama

başta F.Steinkühler olmak üzere tüm sendika ağalarının uçurduğu balon çok kısa bir süre sonra patladı. 25 Temmuz 1979'da Frankfurt'ta IG-Metall Yönetim Kurulu toplandı. Bu toplantıda IG-Metall yönetim kurulu başkanı Eugen Loderer'de bulunuyordu. Ama özel ödenek ve ara toplu sözleşmeye gitme kararının savunucusu F.Steinkühler toplantıya geç geldi. Ve kendisini doğrudan ilgilendiren gündem maddesinde (özel ödenek ve toplu sözleşme sorunu) tek kelime bile söylemedi. Toplantı boyunca ağzını bile açmayan F.Steinkühler soluğu havaalanında aldı. Toplantı sonucu bir açıklama yapan IG-Metall yönetim kurulu başkanı E.Loderer, hiç bir şekilde ek ödenek talebinde bulunmayacaklarını ve önceki toplu sözleşmeye sadık kalacaklarını belirledi. Ayrıca da 13. aylık ödeneğinin söz konusu olmadığını vurguladı. Bunun zaten pratikte bir çok firmada yılbaşı ödeneği (Weihnachtsgeld) olarak ödendiğini söyledi. Yılın yarısından fazlasının ücret politikası ile geçeceği gerekçesi ile yılda iki kez toplu sözleşmelere gidilmeyeceği kararı alındı. Bunun üzerine IG-Chemie (Kimya Endüstrisi Sendikası) başkanı K. Hauenschild, Maden işçileri başkanı A. Schmidt ve İnşaat Sendikası yönetimi adına R.Sperner yaptıkları açıklamalarda, IG-Metall yönetiminin aldıkları kararları paylaştıklarını bildirdiler. Bu gelişmeler karşısında DGB yönetiminin tavrı ise üye sendikalarının tavrından farksızdır.

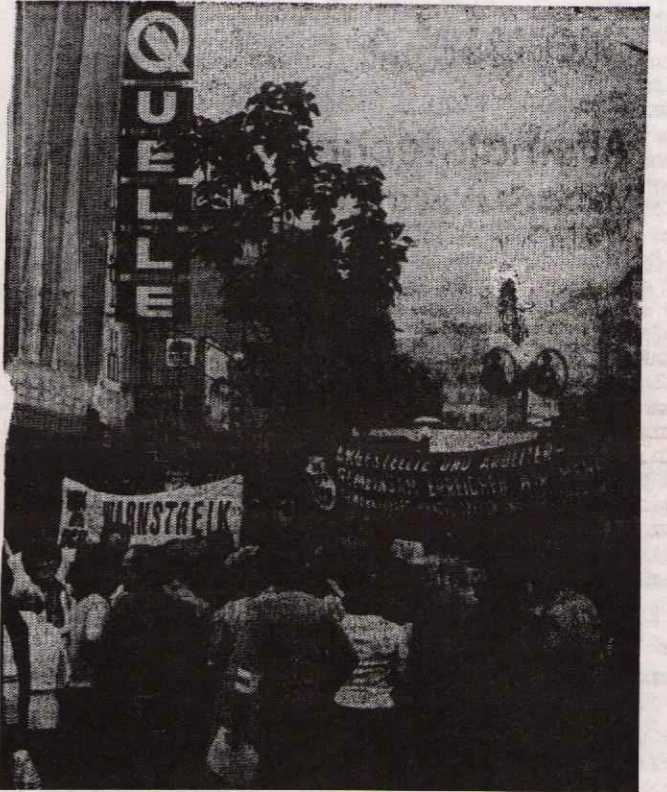
Daha yazının başında da belirlediğimiz gibi, içinde bulunduğumuz bu aylarda, B.Almanya'da, enflasyon hızı çoktan % 4'ün üzerindedir. Oysaki 79 yılının başında toplu sözleşmeler ile gerçekleşen, ücretlere % 3,5'lük zam çoktan değerini yitirmiştir. Enflasyon hızı, ücretlere yapılan zammı aşmıştır. Gerçek ücretlerin değeri düşmüştür. İşçilerin ücret artışı talebi, günümüzün şartlarında daha da yoğunlaştı. Tam da bu noktada, sendikaların görevi, ağırlık kazandı. Sendika ağalarının görevi, işçilerin haklı mücadelesini bozmaktır. Bunu başarabilmek içinde her türlü yonteme başvurmaktan geri kalmamaktadırlar. Nitekim olayların gelişiminde bunu kanıtlamaktadır. IG-Metall'in sözde işçiler adına konuşan adamı, sendika ağası Franz Steinkühler, bir kahramanmışçasına öne atılarak; ek ödenek, 13 aylık ve ara toplu sözleşmeler talep etti. Hatta belirli kararlara dahi varıldı. Ama bir hafta sonra yapılan IG-Metall yönetim kurulu toplantısında, kendi bölge yönetiminin aldığı tavsiye kararları üzerine tek kelime bile konuşmadı. IG-Metall Y.K'nun görüşlerini kabul etti. Bu da sendika ağalarının önemli özelliklerinden biridir. Onlar; işçilerin mücadelesine sahip çıkıyormuş gibi görünüp, oyalama metodları ile işçilerin mücadelesini bozmak isterler. Danışıklı düşüşün sendika ağaları, F.Steinkühler'i öne sürerek, işçilerin sendika yönetiminin kontrolünün dışında gelişebilecek bir mücadelesinin ortaya çıkmamasını sağlamaya çalıştılar. Bunun yanında kesin umut ta yaratmak istemediler. Diğer taraftan belirli ölçüde de olsa tabanın zorlamasını geçiştirmeye çalıştılar. Tüm sendika ağaları ve hükümet, işçileri normal toplu sözleşme süresini beklemeye çağırarak yapılmaktadır.

B.Alman emperyalist burjuvazisi, ne kadar ücret artışı sorununu oyalıyabilirse, o süre içinde daha fazla kâr etme olanağına sahip olabilecektir. Hayat pahalılığına karşın ücretlerde artış sağlanmadığı sürece, patronlar daha da çok vurgun vurabileceklerdir. Çünkü, ücret ile patronun kârı birbiriyle çelişen olgulardır.

Devamı 4. Sayfada

KISA HABERLER

B.BERLİN : Temmuz ayı başında, B.Berlin Horten, Karstadt, Hertie ve KA-DE-WE satış mağazalarında çalışan emekçiler bir uyarı grevi düzenlediler. Ayın ilk cumartesi (7.7.'de) satışlarına 6 saat ara veren satıcılar, uyarı grevine katıldılar. Çoğunluğunu kadın emekçilerin oluşturduğu grevi DGB üyesi olan HBV (Gewerkschaft Handel, Banken und Versiche-rungen-Ticaret, Bankalar ve Sigortalar Sendikası) tabanın zorlamasıyla desteklemek zorunda kaldı. Bu grev, satış mağazaları kapitalistlerinin 17 saat süren yeni toplu sözleşmelerinin ardından gerçekleştirildi. Toplu sözleşmeler tam da patronların istediği biçimde sonuçlandı. B.Berlin'li satıcılar, aylıklarına 130,- DM zam isterlerken, patronlar % 5,3 ücret artışını kabul etti. Ücret artışının olumlu bir kazanım olmasına rağmen, enflasyon hızının % 5'e ulaştığı bugünkü dönemde, gerçek ücretlerde önemli bir değişikliği içermiyordu.



NÜRNBERG : AEG-Kanis'te, 290 işçi işten çıkarıldı. AEG işçileri 1,5 saat üretime ara verdi. Genel olarak çıkışları, özel olarak kitlesel çıkışları protesto etti. Grev tam da, işletme yönetiminin "kitlesel çıkarma ve fabrikayı kapatma" planları üzerine toplantısı sırasında gerçekleştirildi. Yönetim, grevci işçilerin direniş karşısında kapatma planlarını geri çekti ve toplantı çıkarılacak işçilerin sayısını tartışma üzerinde yoğunlaştı. Bu tam bir başarı olmasa da kısmen bir başarı idi. İşçiler de şimdi mücadelelerini, bir tek işçinin dahi işten çıkarılmaması temelinde yoğunlaştırdı.

MÜNİH : Özel otobüs işletmeciliği patronları, toplu sözleşmelerde varılan sonucun birine göre de, ek bir ödenek ödenmesi gerekmektedir. Ama patronlar sözleşmenin bu bölümünü bir kenara bıraktılar, ödemeye yanaşmadılar. Otobüs şöförleri, ek ödeneğin ödenmemesi üzerine sendikaları ÖTV ağalarının ilgisizliğini gördükten sonra, grev oylamasına gittiler. Şöförlerin % 98'inin greve EVET oylamasından sonra greve gidildi.

Ludwigsburg'ta Thyssen tekeline bağlı Hüller-Hille fabrikasında çalışan 1300 işçiden 700'ü, 19. Temmuz'da 45 dakikalığına işi bırakarak uyarı grevinde bulundu. Hayat pahalılığına karşın 1000 DM ek ödenek talep

ettiler. Üç aşağı beş yukarı aynı talepler ile işçiler; Dortmund'ta Hoesch-Phönix ve Hoesch-Westfalenhütte firmalarında, Südwestfalen'de Krupp-Stahlwerke çelik işçileri, Karlsruhe'de IWK, Geiger, Argus ve Ellingen firmalarında ve Sulzbach'ta Maximilianshütte firmasında direnişte bulundular.

Sendika Nedir ?

İŞÇİ SINIFININ VE SENDİKAL HAREKETİN DOĞUŞU

İşçi sınıfının doğuşu 18. yüzyılın ikinci yarısına rastlar. Burjuvazi, o zamana dek hakim üretim ilişkileri olan; ve toplumun gelişmesini engelleyen, feodal üretim ilişkilerini yerle bir etti. Onun yerine, ücretli emek sömürüsüne dayanan, üretimin toplumsal olarak yapıldığı ve üretim araçlarını, üretilen ürünlerin bir avuç kapitalistin mülkiyetinde olduğu, kapitalist üretim ilişkilerini geçirdi. İşte işçi sınıfı bu üretim ilişkilerinin; yani kapitalizmin ürünüdür.

Feodal toplumun yıkıntılarında fıskıran burjuvazi, toplumlar tarihinde tam anlamıyla devrimci bir rol oynamıştır. Ama sınıf mücadelelerini ortadan kaldırmamıştır. Burjuvazinin yaptığı, yalnızca eski sınıfların yerine yeni sınıfları koymak ve sömürü şekillerini hayata geçirmek olmuştur. İlkel komünal toplum sonrası tarih boyunca süre gelen, ezenler ile ezilenler sömürenler ile sömürülenler arasındaki sınıfsal çatışmalar burjuva toplum yapısında da varlığını korumuştur. Bu toplumsal aşamada da, sömüren ve sömürülen sınıflar yalnızca isim değiştirmişler ve sömürde öz olarak varlığını sürdürürken şekilsel değişimlere uğramıştır. Nitekim Marks ve Engels, burjuva toplumun ayırtıcı özelliğinin "... Sınıf çatışmalarını basitleştirmiş olmasıdır. Bir bütün olarak toplum, gittikçe artan bir şekilde, iki büyük düşman kampa, birbirleriyle tam karşıt durumda iki büyük sınıfa bölünmüştür: Burjuvazi ve proleterya" (K. Marks ve F. Engels, Komünist Manifesto s. 43 K. Yıldız yayınevi) olduğunu belirlemektedir.

Coğrafi keşifler gelişmekte olan burjuvaziye yepyeni alanlar açtı. Sömürgelerle ticaret, değişim araçlarının ve metallerin artması; ticarete ve sanayiye verilen büyük önemin artmasına yol açtı. Aynı zamanda da burjuvazinin gelişimine hız verdi. Feodal düzenin sanayi üreticisi Loncalar, durmadan büyüyen talepleri artık karşılayamıyordu. Loncaların yerini manüfaktür düzeni aldı. Aynı ayrı Lonca birlikleri arasındaki iş bölümünün yerini; her bir atölyedeki iş bölümü aldı. Ama, pazarlar durmadan büyüyordu. Buna bağlı olarak da talep gittikçe artıyordu. Manüfaktür de yetersiz olmaya başladı. İşte o zaman buharlı makinelerin icadı, modern dokuma ve

iplik eğirme makinelerinin vb. bulunması sanayi üretiminde devrim yaptı. Bu süreçte sanayici orta sınıf yerini, büyük sanayi ordularını yönetenlere, modern burjuvalara bıraktılar.

Herşeyden önce makinelerin ve fabrikaların ortaya çıkması şeklinde kendini gösteren sanayii devrimi, yalnızca teknik bir devrim değildi. Ağır sanayii hareketi geçirek, toplumun gittikçe büyüyen ihtiyaçlarını karşılayabilmek için geniş çapta işgücüne ihtiyacı vardı. Onun için ülkede her alana yerleşmiş olan proleter unsurları sanayi merkezlerinde toplamak gerekiyordu. Bu nedenle sanayi nüfusu, tarım nüfusu aleyhine günden güne büyüyordu. Oldukça kalabalık olan küçük üretici sınıf yıkılıyordu. Sanayinin büyümesi ve sermayenin yoğunlaşmasıyla küçük üretici durumunda olan ara sınıfın önemli bir bölümü proleter ordusunun saflarına kayıyordu. İşte sanayii devrimi toplumun sınıf bileşimi, insanlar arasında yeni toplumsal ilişkilerin kurulması, iki karşıt sınıf olan burjuvazi ve proleteryanın doğuşu ve gelişmesi üzerinde doğrudan doğruya etkili olmuştur. Toplumun geçirdiği bu niteliksel dönüşüm kapitalist üretim ilişkilerini hakim duruma getirdi. Üretimin toplumsal niteliği içerisindedir, bir yandan üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti elinde bulunduran burjuvazi, diğer yandan hiç bir üretim aracına sahip olmadığından yaşamını sürdürmek için emeğini satmak zorunda olan modern işçi sınıfı-PROLETERYA oluştu. Proleteryanın sınıf olarak ortaya çıkması ile burjuvaziye karşı mücadeleside başladı.

Proleteryanın burjuvaziye karşı mücadelesinin özü, kapitalist toplumun içinde barındırdığı çelişkilerden kaynaklanmaktadır. Bu çelişkilerin temelini, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişki yalnızca kapitalist topluma özgü bir çelişki değildir. Bugüne dek toplumsal değişimlere neden olmuş, sınıflı toplumların yapısının ürünüdür. Kapitalist toplumda sınıf farklılıklarını koruduğundan doğal olarak bu çelişkiyi bağrında barındırır. Üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişme, kapitalist toplumun aynasında üretimin toplumsal niteliği ile mülkiyetin özel niteliği arasındaki çelişki olarak yansır. Üretim araçlarını özel mülkiyetinde bulunduran burjuvazi, satın aldığı ücretli emeğe bir değer biçer. Bu değer, işçinin kapitaliste malolduğu üretim maliyetinin karşılığıdır.

Bunun parasal ifadesi ücrettir. Kapitalist üretilen metanın değerinden; metanın hammaddesine, üretim araçlarına düşen payı aldıktan sonra, işçinin emeğinin karşılığı olan miktardan işçiye daha önceden "ücret" olarak ödediğini de düşer. Ama buna rağmen geriye bir miktar daha kalmıştır. Bu da işçinin ödenmeyen ücretidir. Artı değer olarak bilinen, işçinin ücretinin bu ödenmeyen kısmını kapitalist kendi cebine indirir. Kapitalist, üretim araçlarına düşen payı almış olmasına rağmen; üretim araçlarını özel mülkiyetinde bulundurduğundan, bu mülkiyet biçimini fazlalık değer almak için kullanır. Bu özel mülkiyetin doğurduğu sömürüdür. Kapitalist bu sömürüyü çoğaltmak isterken, işçi de artı değer kendisinin ücretinin ikinci kısmı olduğunu, dolayısıyla kendisine verilmesini istemektedir. Gerçekten de bu değer, işçinin emeğinin değerinin tamamlayıcısıdır. Bu anlamda emek ile sermaye arasındaki çelişmenin sınıfsal konumu olarak, proleteryanın burjuvaziye karşı mücadelesi başlar.

"Ücretli emek, sermaye yaratır, yani ücretli emeği sömüren ve yeni ücretli emeği ele geçirmeden çoğalamayacak cinsinden bir mülkiyet yaratır. Şimdiki biçimiyle mülkiyet, sermaye ile ücretli emek arasındaki çelişmeye dayanmaktadır." (K. Marks-F. Engels, Manifesto s. 61 K. Yıldız Yayınevi)

Şimdi de, proleteryanın burjuvaziye karşı mücadelesinin ilk biçimlerine bakalım.

Kapitalist toplum; işgücünü meta haline dönüştürürken, bir de yedek işgücünü, işsizler ordusunu yaratıyordu. Böylelikle işçiler arasında yarattığı rekabetten yararlanarak, işgücünü daha ucuza satın alma olanaklarını buluyordu. İşçilerin çalışma ve yaşama koşulları son derece zordu. Sermayenin canlı emek üzerinde gittikçe artan egemenliği, proleterlerin alabildiğine insafsız bir şekilde sömürülmesine yol açtı. Son derece yorucu çalışma, en ufak teknik güvenliğin, sağlık şartlarının ve herhangi bir iş yasaının olmaması, sağlığa zararlı konut şartları, açlık, yoksulluk, kapitalist iktidarının keyfi davranışları vb... Kapitalistler en fazla kârı elde etmek ve en düşük maliyetle üretmek amacıyla; özellikle çocukların ve kadınların emeğini sömürdüler. Binlerce çocuk bir parça ekmeğin için çalışıyordu ve uyumamaları

için dövülen çok küçük yaşta çocuklar vardı. "1875'de bile İngiltere ve İrlanda'da 120 000 kadar 13 yaşından küçük çocuk tekstil sanayinde çalışıyordu. Genellikle ayyakta günde 12-14 saat çalışmaya mecbur tutuluyorlardı." (Uluslararası Çalışma Örgütü'nün sosyal ilerlemenin hizmetinde yapıtından, Cenevre 1969 s.1)

İngiltere'de emekçi sınıfların durumunu inceleyen Engels, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin içinde bulundukları objektif olgulardan çıkarak belirlemektedir ki; "işçiler kendilerini hayvan seviyesine indiren duruma bir çözüm bulmak için çaba sarfetmelidirler, daha iyi, daha insanca koşullar yaratmalıdır ve bunu da onları sömürmek isteyen burjuvazinin çıkarlarına saldırmadan yapamazlar. Ama burjuvazi çıkarlarını, zenginliğin ve devlet gücünün ona sağlayabileceği tüm olanaklarla savunur. İşçi ki şu andaki durumunu ne kadar değiştirmeye çalışırsa, burjuva da o oranda onun düşmanı olur. Fakat işçi, burjuvazinin kendisine bir köle bir mal gibi davrandığının her an daha çok farkına varır ve sırf bu nedenden burjuvazi onun en büyük düşmanı olur." (F. Engels, İngiltere'de Emekçi sınıfların durumu, s. 325-326)

İşçi sınıfının burjuvaziye karşı direnişlerinin ilk biçimi, en kaba ve en az verimli ortaya çıkış biçimi suçu (cürümdü). Ekonomik durumlarının düzeltilmesi için mücadeleye atılan işçiler, önceleri durumlarını düzeltebilecekleri ve kapitalistlere zarar verebilecekleri düşünce si altında hırsızlık eylemlerine giriştiler. Ama çok geçmeden işçiler, suç işlemenin hiç bir işi halletmediğini anladılar. Sanayii devrimi sürecinde bir çok işçinin yaptığı işi tek başına yapan makinelerin üretime sokulmasıyla bir çok işçi işinden olmaya başladı. Bu kez işçiler makinelerin kullanılmasına şiddetle karşı çıktılar. Makinaları kırmak, fabrikaları ateşe vermek yöntemini izlediler. İlk makina mucitleri öldürüldü. Belirli bölgelerde kısıtlı olarak ortaya çıkan bu tür ayaklanmalara karşı burjuvazi kısa zamanda gerekli tedbirleri aldı. Makina kıranları istediği gibi cezalandırıldı. Ayrıca makinelerin kullanılmasına da devam edildi.

Bu yöntemler işçi sınıfını bulundukları durumdan kurtaramamakta ve fazlada yarar sağlamamakta idi. İşçilerin bu ilk eylem biçimleri evrensel bir özellik taşımalarına rağmen, işçi sınıfının direnme bilincinin ilk filizleri olarak olması açısından önemliydi. İşçilerin mücadelesi sonucu, örneğin İngiliz Parlamentosu bir yasa çıkarmak zorunda kaldı. Sözü edilen yasa, der

Engels, "1824'de çıkartıldı ve çıkarlarını korumak nedeniyle işçilerin birleşmesini o zamana dek yasaklamış olan bütün yasaları ortadan kaldırdı. İşçiler, eskiden sadece aristokraziye ve burjuvaziye verilmiş olan bir hak, serbest dernek kurma hakkını elde ettiler." (F. Engels, İngiltere'de emekçi sınıfların durumu, s. 328)

1824 yılı öncesinde de işçiler şüphesiz örgütler kurmuşlardı. Ama bunlar gizli ve küçük toplulukları çatılarında barındırmaktaydılar. Yasallık kazandıktan sonra, İngiltere'nin her yanında Birlikler / (Trade-Unions) kuruldu. Bu birliklerin kurucuları işçilerdi ve patronlar ile karşılıklı oturarak; ücret, iş koşulları, çalışma saatleri vb. üzerine konuşmak istiyorlardı. Bu işe yanaşmayan patronları ise grevle tehdit ediyorlardı.

Önceleri ayrı ayrı iş yerlerinde tek tek işçilerin kapitalistlere karşı direnişleri şeklinde başlayan işçi sınıfı hareketlerini, tek tek işyerlerindeki işçilerin direnişleri ve örgütlenmesi izledi. Sonraları aynı meslek dallarında örgütlenmelere gidildi. Çeşitli işyerleri ve iş kollarındaki sendikalar birleştirilerek, işçilerin kapitalizme karşı mücadelelerinde etki araçları haline geldi. Sendikalar proleteryanın doğuş ve gelişme süreci içerisinde kapitalistlere karşı en basit hakların yasallaşması ve onlara karşı birlik olabilmek için kurulmuş örgütlerdi. Bunlar başlangıçta o günün şartlarında işçilerin basit çıkarlarını dile getiren dernekler olarak mücadeleye atıldı.

"Başlangıçta bu dernekler, emekçilerin birleşmek ve kesinlikle mesleki çıkarlarını korumak için kolektif bir direniş ihtiyacı olarak, kendiliğinden harcadıkları çabalar sonucunda üretimin çeşitli dallarında kuruldu. Bu talepler o zamanın sorunlarıyla sınırlıydılar; ücretle iş saatleri, işsizlik, rekabet vs. bu örgütler tedricen işçi sınıfının kapitalist burjuvazi karşısında 'örgütlenme merkezleri' haline dönüştüler ve sistemli biçimde kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele ettiler. Dolayısıyla sendikal hareketin ilk biçimi, alt biçimi ekonomik mücadele olmuştur." (F. Korta, Dünya Sendikal Hareketinde İki Karşıt Çizgi)

İşçi sınıfı hareketleri tarihine baktığımızda, ilk işçi örgütlerinin -sendikaların- tanınmadığını görürüz. O dönem devlet iktidarını elinde bulunduran kapitalist burjuvazi sendikalara karşı sert bir tavır takınan sendika temsilcileri, yöneticileri ve sendikal mücadeleye içinde öne çıkanlar öldürülüyordu. Sendika üyeliği suç olarak kabul ediliyordu. Burjuvazi işçi sınıfının örgütlenmesine karşı yasa ve yönetmelikler çıkararak darbelere girişti. Sendikalar ve dernekler, o dönem kendilerini ekonomik mücadele ile sınırlandırmış olmalarına rağmen, burjuvazinin baskısı karşısında gizli ve yarı gizli çalışmalarını yürütüyorlardı. İşçi sınıfı nıngünden güne yükselen, yılmak bilmeyen kararlı mücadelesi karşısında burjuvazi, sendikaları tanımak ve bunun yanında daha bir dizi 'tavizler' vermek zorunda kaldı. "Sendikaların kurulması burjuvazinin, onun 'gönül bollağının' bir hediyesi değildir; proleteryanın dışı dış ve karşılı mücadelesinin bir sonucudur." (F. Korta, sayfa 15) Burjuvazi istemeye istemeye, işçi sınıfının temsilcileri olarak sendikaların varlığını tanımak zorunda kaldı.

İşçi sınıfının büyük öğretmenleri Mark ve Engels'in sistematik inceleme ve araştırmaları sonucu, işçi sınıfının ideolojisi olan bilimsel sosyalizmi formüle etmeleri, tüm gelişmeler hakkındaki batıl inançlara ve işçi sınıfının rolünü küçümseyen düşüncelere ağır bir darbe indirdi. İşçi sınıfının sosyalist fikirler ile temasa geçmesi çok önemli nitelik değişimlere neden oldu. İşçi sınıfı siyasi bir güç olarak tarih sahnesine çıktı. Mücadele yöntemleri değişti. Eskiden makinalara ve tek tek kapitalistlerin kendilerine karşı yönelmiş olan mücadele, bundan sonra bizzat kapitalist sistemin kendine yöneliyordu. İşçi sınıfının isteği, ücretlilik sistemini ve böylece de rekabeti bir bütün olarak ortadan kaldırmaya yöneliyordu. O sebepten dolayı da, sınıf bilinci ile temasa gelen işçiler, sendikal örgütlerin görevlerini yalnızca ekonomik mücadele ile sınırlayamayacaklarını daha iyi kavıyorlardı. Kısacası, devamlı "ücretli köleler" olarak kalmak istemiyorlardı.

Proleteryanın artması ve sınıf bilincinin büyümesi, sosyalist düşüncelerin işçi sınıfı içinde yayılmasıyla, sendikalar belirli ekonomik ve siyasi talepleri gerçekleştirmek için bir sınıf karakteri kazandılar.

"Sendikalar bütün dünyayı, kendi basit çıkarları için değil, ezilen milyonlarca insanın kurtuluşu için mücadele ettiklerine inanırmalıdır." (K. Marks ve F. Engels, özel sorunlar için geçici Merkez Konseyi delegelerine verilen talimatlar, cilt 16)

DEVAMI VAR K. Batı

URFA

«Cesetlerimizi çiğnemeden topraklarımızı alamazlar»

● Urfa'da dağıtılan toprakların sahiplerince açılan davalar sonucu, Danıştayca önce yürütmeyi durdurma, sonra da «Toprakların eski sahiplerine iade edilmesi» kararı verilince köylüler tarlalara kimseyi sokmama kararı aldılar

Komprador patron ağa devleti, Cumhuriyetin kuruluşundan beri, yoksul köylüleri toprak reformu hayali ile, her seçimden seçime toprak reformu palavraları kesmektedirler. Oysa Cumhuriyetin kuruluşundan bu yana gerçekler göstermektedir ki, toprak reformu bir palavradan öteye geçmemiş, sadece oy almak için yoksul köylülerin toprak mücadelelerini durdurmak amacı ile atılmış bir palavradır.

Bu devlet komprador patron ağaların devleti oldukça yasası da kanunu da, ordusu ve polisi de patron ve ağalardan yana olacaktır. İşte 1975 yılında Urfa Haran Ovasında 1187 aileye dağıtılan 167 bin dönüm arazi, 1979 yılında tekrar toprak ağalarına verilmek üzere geri alınmak istenmektedir. Yoksul köylüler bu karara karşı çıkarak yasalar çerçevesi içerisinde bu karara karşı koymak istemiştir. Ancak mahalli mahkemeler, görevsizlik kararı alarak mesele danıştaya intikal etmiş, danıştay 1978 Aralık ayında aldığı kararla toprakları tekrar eski sahiplerine yani toprak ağalarına verilmesi kararını almıştır.

Bu karar hep aynıdır. Bir kere daha danıştayın tüm diğer kurumlar gibi hakim sınıfların faşist devletin kurumlarından farkı olmadığını göstermiştir. Bu devlet var oldukça bütün kurumlar hakim sınıflardan yana çalışacaktır.

Danıştayın bu kararını uygulamak üzere, Urfa'nın Tahılalan, Bozyazı, Cepkenli, Körüklü, ve Şenocak köylerine giden "reform" yetkililerine karşı köylüler taşlı sopalı karşı koyarak "cesetlerimiz çiğnemedi topraklarımızı elimizden alamazlar" diyerek şöyle devam etmişlerdir. "Yıllardan beri karın tokluğuna çalışan biz topraksız köylüler, reformdan yararlanarak 130 ile 150 dönüm arasında toprak sahibi olduk. 3 yıl sonra bizlere tapu verilmesi gerekirken şimdi topraklarımız geri alınmak isteniyor." demişlerdir.



Görüldüğü gibi komprador patron ağa devletin reform demogojisi sahtekarlıktan yoksul köylüleri aldatmaktan, oy avcılığından öteye geçmemektedir. Yoksul köylülerin toprağa kavuşması ve komprador patron ağa devletin zulmünden kurtulması hakim sınıfların toprak reformu sahtekarlığı ile değil, gerçek kurtuluşu Türkiye işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimi ile mümkün olacaktır.

-YIKILSIN AĞALIK, TOPRAK KÖYLÜYE!
-KAHROLSUN PATRON AĞA DEVLETİ! M.Ulu

CORUM



ÇORUM KAPALI CEZAEVİNDE 18 MAYIS 1973'DE
KATLEDİLEN İBRAHİM KAYPAKKAYA ANILDI

18 Mayıs 1979'da Çorum Kapalı Cezaevinde bulunan devrimci siyasi tutuklular ve ilerici sivil mahkumlar Türkiye devrimi -nin yiğit önderi İbrahim Kaypakkaya yoldaşı ölümünün 6. yılında saygıyla andılar. Cezaevi bahçesinde yapılan toplantıda İbrahim Kaypakkaya ve tüm devrim şehitleri adına saygı duruşunda bulunuldu. O'nun yaşamı ve mücadelesini anlatan bir yazı okundu. O'nun destanlaşan hayatı ve mücadelesinden tüm devrimcilerin öğreneceği çok şeyin var olduğu ve ondan ders çıkarmamız gerektiği vurgulandı. Devrimci marşlar söylendi. Ezilen halkımızın üzerindeki tüm baskı ve zulüm lanetlendi. Hepimizin kurtuluşunun ancak devrimle gerçekleşebileceği belirtildi ve devrime andı -cildi. Cezaevindeki ve özel olarak Çorum cezaevindeki mahkumlar üzerindeki baskılar son dönemlerde artmıştı. En son 16 Mayıs'da bizzat Cumhuriyet Savcısı gelecek aramalara katıldı ve devrimci kitap yayın ve resimleri toplayıp götürdü. Artan baskılara rağmen devrimciler kararlı bir şekilde zindanlarında devrimin kaleleri durumuna getiriyorlar. Bu yılki 18 Mayıs'ı anma toplantılarının Çorum cezaevinde de yapılması bunun sağlam bir örneğidir. Hiç bir gerici güç ve yapılan baskı, zulüm ve işkence haklı mücadelemizi, baskı ve sömürüye karşı mücadelemizi engelliyemeyecektir.

- İBRAHİM KAYPAKKAYALAR ÖLMEZ !
- KAHROLSUN FAŞİZM - TEK YOL DEMOKRATİK DEVRİM !
- FAŞİST İŞKENCECİLERDEN HESAP SORALIM!
- ZİNDANLAR BOŞALSIN - GENEL AF !

ÇORUM, 18 Mayıs 79

MERSİN

DİRENİŞTEKİ ELTAŞ İŞÇİLERİYLE RÖPORTAJ

Ülkemizin her yanında olduğu gibi, Mersin'de de işçi sınıfımızın ve tüm emekçi halkımızın mücadelesi giderek yükseliyor. Geçitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkının baskı, sömürü ve zulme karşı yükselen haklı sesi, dalga dalga yurdun dört bir yanını sarıyor. Emperyalistlerin ve onların ülkemizdeki uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının tüm engelleme çabaları işçi sınıfımızın ve halkımızın yükselen mücadelesini durduramıyor ve durduramayacaktır. Halkımızın işçi sınıfı önderliğindeki HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK mücadelesi mutlaka zafere ulaşacaktır!

Bizler, ATİF'in yayın organı olan "Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE" gazetesinin okuyucuları olarak, daha önce de, Mersin'den işçi sınıfımızın mücadele haberlerini yazıp göndermiştik. Şimdi de, haklı direnişleri hala devam eden ELTAŞ (Elektirik Sanayisi) işçileriyle yaptığımız bir röportajı gönderiyoruz ve haykırıyoruz :

- YAŞASIN ELTAŞ İŞÇİLERİNİN HAKLI DİRENİŞİ!
- YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ!
- KAHROLSUN ELTAŞ İŞÇİLERİ ÜZERİNDEKİ İNSAFSIZ BASKI VE SÖMÜRÜ!
-KAHROLSUN KOMPRADOR PATRON-AĞA DÜZENİ!

RÖPORTAJ :

S-Eltaş işçileri olarak işyerinizdeki durumu ve neden direnişe gittiğinizi anlatırmısınız ?

C- Bizler Eltaş işçileri olarak, iki arkadaşımızın cereyana kapılarak ölmesi üzerine bazı sosyal haklarımızın verilmesini istedik. Bu haklarımızı mücadele ederek elde etmek için sendikaya üye olduk. Ancak patron bizi çalıştırmama yoluna gitti. Biz de bu durum karşısında birleşerek,

direnişe geçtik. İşyerindeki durumumuz çok kötüdür. Demir direkler, çimento, su gibi iş malzemelerinin araba ile götürülmesi gerekirken, biz bunları sırt ile taşımaktayız. Dinlenme saatlerinde ise toprak içinde oturuyorduk. İş yerinde içilecek su dahi yoktur. Kaynakçılar, boyacılar gibi arkadaşlar zehirlenmeye karşı korunmamaktadır. Hepimiz hemen hemen aynı işi yaptığımız halde, kimimiz 3000, kimimiz de 6000 liraya kadar aylık almaktaydık.

S- Direnişe bütün işçiler katıldı mı, direnişiniz ne gibi engellerle karşılaştı.

C- İş yerinde çalışan tüm işçi sayısı 95'tir. Şu anda 75 arkadaş direnişe katılmıştır. Direnişe gittiğimizde, patron mahsus iş yerini kapatacağını söyleyerek, bizleri oyuna getirmek istedi. Fakat oyunu boşa çıktı. Bu olmayınca polisleri getirip gözdağı vermeye çalıştı.

S- İki arkadaşımızın cereyana kapılarak canvermesi olayı nasıl oldu? anlatır mısınız.

C- İşveren işi suistimal edip cereyanı kesmeyerek arkadaşlarımıza çalışmalarını söylemiştir. Cereyan hattı çekilirken arkadaşlarımız yanarak can verdiler. Bir arkadaşımız da yaralı.

S- Direnişiniz kimler tarafından destekleniyor? Devrimci kuruluşlar gereken dayanışmayı gösteriyorlar mı?

C- Direnişimizi devrimci kuruluşlardan PARTİZAN siyaseti desteklemektedir. Gereken dayanışmayı gösteriyorlar.

S- PLASSA, SODA ve MERSİN OTELİ işçilerinin grevleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Onlarla karşılıklı dayanışma içine giriniz mi?

C- Onlarla dayanışmamız gereği gibi olmadı. Onların mücadelesinden, patronlara karşı kararlı olmanın gerektiği, birlikten kuvvet doğduğu ve hakların verilmeyip alındığını v.s. öğrendik.

S- Bu direnişinize size öğrettiği en önemli ders ne oldu?

C- Bu direniş bize, işçilerin hayatı yaratıldığını, işçiler olmadan hayatın duracağını birlik olmadan hiç bir şeyin kazanılamayacağını

cağını ve yalnızca bu direnişimizle bizim kurtuluşumuzun olmayacağını öğretti. S- Sizce direnişler, grevler tek başına işçi sınıfının kurtuluşunu sağlayabilir mi?

C- Yalnızca ekonomik mücadeleyle kurtuluş olmaz.

S- Sizce işçi sınıfı ve tüm emekçi halkımızın gerçek kurtuluşu nasıl sağlanabilir?

C- Kurtuluşumuz seçimlerle olamaz. Kurtuluşumuz ancak Demokratik Halk Devrimiyle olur.

S- "Halkçı", "reformcu" maskeli CHP ağırlıklı hükümetin ilan ettiği ve şimdiye kadar üç kez uzattığı sıkıyönetim konusunda ne düşünüyorsunuz?

C- CHP'nin koyduğu sıkıyönetim, başta biz işçi sınıfı olmak üzere, tüm emekçi halkın zararına. CHP'ye bu düzenin partisi, faşist bir partidir. Sıkıyönetim derhal kaldırılmalıdır.

S- Direnişinizin kaçınıcı gününde, direnişinizi sürdürmekte kararlı mısınız?

C- Direnişimiz 40. gününde, sürdürmekte kararlıyız.

S- Başka söyleyecek bir şeyinizi var mı?

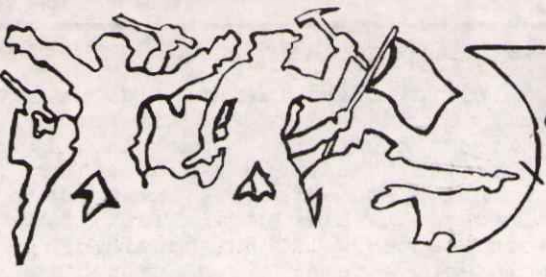
C- Başka bir diyeceğimiz yok. Birlik olmalıyız. Bizi bizden başka kurtaracak kimse yoktur. Birleşmeliyiz, mücadele etmeliyiz. Demokratik Halk Devrimiyle bu sömürü düzenini yıkıp kendi düzenimizi kurmalıyız.

- Direnişinize başarılar diliyoruz.

- Gereken dayanışmayı gösterdiğiniz için sağ olun.

Mersin'den bir grup
Mücadele okuyucusu

Röportajın yapıldığı tarih 24 Temmuz



DEVİRİMCİ SANAT SAYFASI

Mayakowski

Aramızda çok az kişinin şiirlerinden ya da tiyatro eserlerinden tanıdığı, çoğumuzun adını bile duymadığımız çok yönlü kişilik, büyük Sovyet şairi, devrimci sanat ustası Viladimir Mayakovski'nin geçtiği-miz 19 Temmuz, 86.cı doğum yıl dönümüydü. Bugün, sanat sayfamızda O'nu tanıtmaya ve tanıtmaya çalışacağız.

1893 yılının 19 Temmuz'unda Bagdadi (Bugünkü adı "Mayakovski") şehrinde dünyaya gelen Viladimir Viladimiroviç Mayakovski, 14 Nisan 1930 yılında geçirdiği bunalımlar sonucu hayatına son verir. 1906 yılında Moskova'da lise hayatına başlar. Bundan iki yıl sonra (1908) Bolşeviklerle olan ilişkilerinden dolayı tutuklanır. 1910 yılında Moskova sanat akademisinde yüksek öğrenimine başlar. 1912 yılında Rus Futuristlerinin çıkardığı Manifesto'nun ("Umumi zevke bir tokat") yazarlarından birisidir. Mayakovski'nin sanatını etkileyen bu futurist akıma ve O'nu bu akımdan ayıran konulara aşağıda daha uzun değineceğiz.

"Devrimci Sanat Yapmak İstiyorum..." Çarlık Rusya'sındaki sanatın çürümüş-lüğünü, hakim sınıfa hizmet ettiğini, satılmış ideolojisi ve kirletilmiş bir güzellik anlayışı olduğunu gören Mayakovski kendine sanat hayatında devrimci olan yolu seçmiştir. "Devrimci Sanat Yapmak İstiyorum." diyen büyük şair, bu yolda eserlerini vermiştir.

O, devrimci sanata, sadece şiirleriyle değil; (Çünkü yazımızda genellikle şiirlerine değineceğiz) yazdığı tiyatro eserleri, filmleri, yaptığı propaganda afişleri ve resimleri, oyunculuğu ile de katkıda bulunmuştur. O, Sovyet sanatının tarihine çok yönlü kişiliği ile geçmiştir. Şiirlerinin en çarpıcı özelliği acımasız eleştiri gücüdür. Devrim öncesi şiirlerinin temelini, en ince ayrıntısına kadar Çarlık Rusya'sına eleştiri ve protesto oluşturur. Bütünyle de bu çürümüş, yıkılmaya yüz tutmuş, fakat tüm gücü ile yaşama çabasında olan dünyaya bir karşı koyma vardır. Toplumsal çelişkilerin, bunalımların temelini düzende yaptığını gören Mayakovski, bunların devrimle ortadan kalkacağına inanmıştır. Bu inancını eserlerinde dile getirmiştir.

Mayakovski, yukarıda da sözünü ettiği-miz Rusya'daki futurist akımın içerisinde



sanatını yaratmış ve yoğurmuştur.

Nedir bu futurizm? Kelime anlamı, "Gelecekçilik" olan bu akım ilk önce İtalya'da ortaya çıkmıştır. Ve yine adını, İtalyan yazarı "Flippo Tommaso Marinetti"nin 1905 yılında yazdığı manifesto'dan ("Futurist Manifesto") almaktadır. Bu İtalyan yazarının amacı sanatta teknik yönde yenilik yaratmaktır. Ona göre güzellik anlayışı endüstri insanının temposuna uyandırılmalıdır. Fakat bu akım İtalya'da, süreç içerisinde burjuvazinin amaçlarıyla uzlaştı.

Rus Futuristlerinin bu akımı benimsemelerinin nedeni ne idi? Yazdıkları manifestoya neden "Umumi Zevke Bir Tokat" ismini vermişlerdi? Çarlık Rusya'sında feodal, gerici ve küçük burjuva kültürünün etkisinde olan sanat, karamsar, kadere boyun eğme, devlete ve yaşama önem vermemeye safsataları yayıyordu. İnsanları pasifize, uyusukluğa itiyordu. Asıl önemlisi de toplum içinde insanlar üzerinde önemli ölçüde etkinlik sağlamıştı. Rus futuristlerinin indirmek istedikleri "Tokat" işte bu kültürün "zevki" idi.

Futuristler ayrıca, şiirde kalıpcılığa karşı çıkıyorlardı. Örneğin, hece vez-

niyle yazma kafiye kullanma vs. Fakat içerikte anlaşılması oldukça güç olan bir anlatımları vardı. Mayakovski'yi Futuristlerden ayıran en önemli nokta anlatım tarzında gelip düğümleniyordu. O, -Mayakovski- kendi devrinin yazar ve şairlerinin sadece estetiğe önem vermesine,

olumsuz gözle bakıyordu. -"Bu yazarların (Futuristlerin) yarattığı, sadece dış görünüşü güzel olan bir vazo gibidir. Onlar için bu vazoya daha sonra şarap mı yoksa bulaşık suyu mu doldurulacak önemli değildir. Eserlerinin içeriklerine baktığımız zaman, bir hiç olduklarını görürüz. İçleri bir yığın isimsiz olaylarla doldurulmuştur. Fikirler kelimeleri yaratacağına, kelimeler fikirleri doğurmaktadır."

Mayakovski, futurist olduğu ve daha sonraki dönemlerde şeklindeki değişikliği almıştır. Fakat gerçekçi ve sosyalist düşüncelerle bezemiştir. eserlerini. "Omurga Flütleri" (1915); "Pantolon içindeki Bulut" (1914); "Savaş ve Dünya" bu dönemde yazdığı en önemli şiirleridir.

-Devrimden Sonraki Sanatı Üzerine... Mayakovski devrim üzerine değil, devrim için yazmıştı. Şubat burjuva devriminden Ekim Proleter devrimine giden yolda (1917 yılında) diğer entellektüel ve yazarların düştüğü karamsarlık ve şüphecilikten bağımsız sonuna kadar kararlı davranmıştır. Bu dönemlerde "Bolşevik Sanat" üzerine dersler vermiştir.

Devrimin ilk gününde "Ekim Devrimini tanımak ya da tanımamak? Bu soru futuristler ve benim için geçerli değildir. Bu benim devrimimdir" demiştir. Uzun süredir önemi duyulan Ekim devrimiyle büyük ve tayin edici bir başarının kazanıldığını görmüştür. "Kazandık fakat her tarafta arkadaşlarımızın ölümleri yatmaktadır. Ne üzülmeye ne de sevinmeye vaktimiz yok. Yeni bir mücadele başlamıştır."

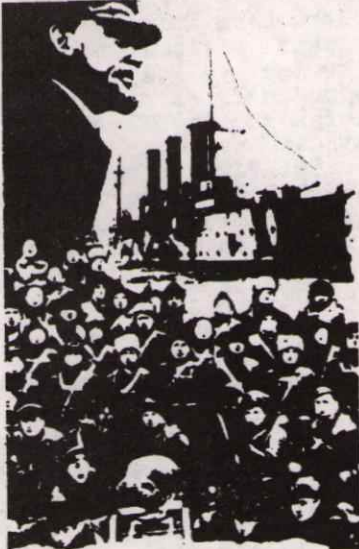
Başladığını anlatmak istediği mücadele, devrimden sonraki insanların eğitilmesi idi. Bu mücadelede kendisini de büyük görevlerin beklediğini kavramıştı. Bunun için de yeni Sovyet insanına sevgi, arkadaşlık ve ilişkilerde "Ben" yerine, "Biz" kavramını yaymaya çalıştı. Bu düşüncesi doğrultusunda "Seviyorum" (1922) ve "Mantıklı Tema" (1923) isimli şiirlerini yazmıştır.

Devrimin sonraki dönemin gerçekten önemli bir içerik kazanmıştı. Bu dönem eserlerinde eleştiri silahını, hortlamak isteyen burjuvaziye, bürokratlara, bazı dalkavuklara çevirmişti. Bürokrasiyi eleştirdiği şiirlerinden en güzel örneği "Toplantı düşkünleri" (1922) adlı eseriyle vermiştir. Lenin aynı yılda (6. Mart 1922) bir toplantıda bu şiir hakkında şunları söylemiştir: "-Dün tesadüfen İsvestiyen gazetesinde Mayakovskinin bir şiirini okudum. Şimdiye kadar okuduğum politik sanat eserlerinde böyle bir zevkle karşılaşmadım. Ben sanat konusundaki bilgisizliğime rağmen, Mayakovski'nin hayranlarından değilim. Fakat onun şiirinde işlediği eleştiriye tümüyle katılıyorum. Şiirinde bir çok toplantılarla ve toplantıları uzun süre engelleyen komünistlerle alay ediyor."

Aynı konuları Mayakovski yazmış olduğu "Tahtakurusu" (1928/29) ve "Ter Banyosu" (1929/30) tiyatro eserlerinde de izlemiştir.

Hayatının son yıllarında "Herşey sosyalizmin inşasına hizmet ettiği sürece çok iyidir." diyen Mayakovski için Stalin şöyle demekteydi: "-Mayakovski Sovyet döneminin en iyi ve yetenekli bir şairi idi. Ve hala da öyledir. Onun eserlerine ve hatırasına ilgisiz kalmak büyük bir suçtur." (1936)

B. Nazan



"LENİN DESTANI"ndan

«Parti,
milyonlarca parmaklı
bir eldir.
Korkunç bir
yumruk
olur
sıkıldı mı.
Bireyl
Ne saçma şey!
Yalnız adam
ne kadar hünerli
olursa olsun

yirmi beş otuz santimlik
bir kütüğü bile
yerinden oynatamaz,
beş katlı bir ev
şurda dursun
Parti
milyonlarca
omuz demektir,
birbirine
sıkıca kenetlenmiş.
Dayanarak
ve güç vererek birbirimize
geliriz üstesinden
en olmayacak şeylerin.
Parti
bel kemiğidir işçi sınıfının.
Parti
davamızın ölümsüzlüğü demektir.
Partidir
bana
ihanet etmeyecek olan tek şey.
Beynimiz
gücümüz
şanımız,
Parti budur işte.
Parti ve Lenin
ikiz kardeşler.
Acaba hangisine
daha çok değer verir
tarih ana?
Biz Lenin diyorsak
parti demektir bu,
Parti diyorsak
bu, Lenin demektir
aynı zamanda.»
MAYAKOVSKİ



Desenler : Mayakovski.

lışmalarımız şimdi ciddi zorluklar öne çıkarmıştır. Bazı noktalarda yeterince düşünmememiz ve yanlış hesaplarımız, Çin'in geleceğindeki karanlığa duyduğumuz endişeyi büyüttüştür." demistir. Gerçekten de "Yeni uzun yürüyüş" adını verdikleri "dört modernleşme" programı sabun kabarcığı gibi sessizce sönmüştür. Ama Çin'li modern revizyonistler, programlarının doğru olduğunu, bunun yanında uygulamada hata yaptıkları demogojisini öne çıkarmak - tadırlar. Kısa zamanda kalkınma düzmece-sini elden bırakmaksızın yeni atılımlara girişmektedirler. Y. MHK 2. Toplantısı-nda yabancı yatırımlar üzerine yeni yasa-lar belirlenildi. Bu yeni yasaları ince-lemekten, Çin'deki son durumlara bir göz-atmakta yarar vardır. Çünkü, yeni yasanın maddi temelini oluşturan; "yeni uzun yü-rüyüş" üstüne tüneyen siyaset ve o siya-setin hayatın gerçeklerinde yarattığı pratiktir.

Çin'de ekonomik kriz günden güne büyü-mektedir. Gelişen krizin yükü, başta iş-çi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların sırtına yüklenmeye çalışılmaktadır. Çin 'Halk' Cumhuriyeti devletinin kasası bo-şalmış, işsizler sayısı ise astronik rak-amlara ulaşmaktadır. Açlık, yoksulluk, sefalet almış yürümüşdür. Mayıs ayı için-de, parti ve hükümet başkan yardımcıla-rından Li Hsien-nien'in yaptığı konuşma yazısı yasaklanmıştı. Aynı zamanda parti eleştirmeni olan Li'nin yazısı, toplantı-ya katılanlardan biri tarafından kaçı-ırılarak Hong Kong'ta yayınlandı. Bu yazıda, Çin'in bugünkü gerçeğini ortaya koyan 5 önemli nokta bulunmaktaydı. Bunlar sıray-la şöyle idi:

1. 100 Milyonlarca Çin'li yeterli yiye-cekten yoksundur. Devlet kasasında ye-terli döviz olmadığından ek tahıl ith-alide yapılamamaktadır.
2. Bütçe açığı, bu yıl 10 Milyar Jüan'1 (13 Milyar Mark) aşmıştır. Hükümet masraflarında da kısıtlamaya gidilmiş, hatta bir bakanlığın harcamaları 1/3' üne kadar indirilmiştir.
3. Daha bugünden (Mayıs 79) işsizler ordu-sunun sayısı 20 Milyonu bulmuştur. E-ğer ekonomik hastalıklar tedavi edile-mezse işsizlik önümüzdeki günlerde 3 Milyon civarında daha da artacaktır.
4. Sanayii'de çok ve düşüncesizce yatırımlar yapıldı.
5. Üretim artırımı için yalnız ekonomik rim alınamayan işletmeler ya durdurul-du ya da yeniden inşaya gidildi.

Yukarda Li tarafından belirlenen koşul-lara nasıl gelindi ?

Önce bir dizi kredi anlaşmalarıyla dö-viz sağlayan Çin'li modern revizyonistler, teknik devrim adına bazı sanayi dalların-da yatırımlara başladılar. Üretimde bulu-nan az veya çok verimli işletmelere doku-nulmaksızın, yeni tesislerin temelleri a-tıldı. Ama kısa bir süre sonra devlet ka-sası boşalınca, bu tesislerin inşası ta-mamlanamadı. Tamamlanan bazıları ise yine çalışmaz durumdadır. Örneğin; Baoschan'da inşası biten çelik tesisleri üretime girememektedir. Çünkü gerekli hammaddele-rin (demir madeni) Avusturalya'dan ithal e-dilmesi gerekmektedir ve döviz yokluğun-dan ithal yapılamamakta ve çelik tesisle-rinin de örümcekler kaplamaktadır. Daha ö-nce üretimde bulunan fabrikaların gelişt-i-rilmemesi ve hatta bazılarında üretimin durdurulmasıyla, Çin'de üretim daha da gerilemiştir. Sanayideki gerileme tarımı-da doğrudan etkilemektedir. Bugün bir iş-çi ayda 18 kilo pirinçle yetinmek zorun-da kalmaktadır ki, bu da yeterli olmamak-tadır.

Çin'li modern revizyonistler, teknolo-jik ithal kronolojisi yaparak emperyaliz-me elaçmalarını gizlemeye çalışmaktadır-lar. İthal koşullarına bakmaksızın, ÇHC dışsiyasetinde değişim olmadığı demogoji-sinin ardına gizlenmektedirler. ÇHC'nin kurulmasından bu yana, 3 ithal periyodu-nun varlığını öne sürerek, bugünkü ithal siyasetinin o dönemlerin siyasetinin aynı-sı olduğunu yaymaktadır. Birinci dönem: ÇHC'nin kuruluş yıllarında, Stalin önder-liğindeki Sovyetler Birliği'nden ve bazı Doğu Avrupa ülkelerinden yapılan ithal dö-nemi idi. Bu ülkelerden; teknik tesisat, sanayinin çekirdeğini oluşturacak proje-ler ithal edildi. İkinci dönem: 1962-65 yılları arası, Japonya ve B. Avrupa ülke-leri ile yapılan 80 projenin ithali idi. Üçüncü dönem ise; 1973 - 77 yılları ara-sı yine Japonya ve B. Avrupa ülkeleri ile yapılan tam tesisatlı 200 işletmenin ith-hali dönemi idi. 1977 Haziran'ın da ise "4 modernleşme" projesi öne sürüldü.

Temmuzun son haftası Beijing Rundschau'nun yayınladığı bir röportajda BR'in "gelecekteki teknolojik ithalatı nasıl düşünüyoruz" sorusunu yanıtlayan Dev-let Planlama Komisyonu başkanı Gu Ming şöyle diyordu:

"Şimdiye kadarki ana ödeme biçimi vade-li ödeme idi. Ama önceki yıl; bağımsızlık (!), eşitlik (!) ve karşılıklı çıkarlar temelinde uluslararası alışılmış olan ö-deme biçimlerini destekleyeceğiz. Örneğin:

- a) Tazmin ticareti: Bu şu anlama gelir. Yabancıların parası ve tesisatları ile ki yabancı veya Çin-Yabancı projeleri içeriğinde Çin'de Fabrikalar ve Maden ocakları kurulur. Harcamaların tümü, o işletmenin üretiminin hepsi veya bir bölümü ile karşılır. Bu tür ödeme, bir bütün olarak tesislerin ithalatını ve kısa zamanda harcamaların geri ödenmesini kolaylaştırır.
- b) Ortak üretim: Çin, Know-How ile yaban-cı firmalardan transport edilen belir-li tesisler, hammadde, yarı-mamül mad-de ve yedek parçalarla üretim yapar. Veya iki ortak (Çin ile yabancı tekel) arasında bir işbirliği(!) bulunur. Ü-retim ya ortaklardan biri tarafından satılır ya da ortakların herikisince dünya pazarına sürülür. Kazanç, üreti-me katılım oranınca paylaşılır.
- c) İşanlaşması: Yabancı firmaların kendi tasarımları ve teknikleri ile hammadde, yarı-mamül maddelerin işlenmesi veya parçaların bir bölümü veya tümünün ya-bancı firmalar tarafından (Çin'e) ta-şınarak montajının yapımını içerir. Bize ileri bir teknik önderliğin sağ-lanması için yabancı teknikerler çağı-rılır.Daha bir çok sayıda ola-naklar vardır. Bunlardan biri de Ortak İşletmelerdir. Bunlar Çin ve yabancı yatırımların ortaklığı temelinde yeni işletmeler projesi veya yabancı uzman veya şirketlerin yardımı ile eski fab-rikaların tekniksel geliştirilmesi o-labilir. Yeni teknoloji ve üretime gö-re, yabancı firma ve araştırma enüstü-tüleriyle ortaklaşa araştırma ve pro-jeler yapılır. Bütün bu biçimleri kul-lanmaya hazırız ve önümüzdeki dönem kullanacağız." (BR, Nr. 30/79 , s. 11)

Yukardaki alıntıdan açıkca anlaşılabil-eceği gibi, karşı devrimci Hua ve Deng kliklerinin önderliğindeki Çin'de son ge-lişmeler bu doğrultuda ilerlemektedir. Kısacası Çin, emperyalizme gebelik sancı-ları çekmektedir. Nitekim bu tür sancıla-rının yoğunlaştığı Y. MHK 2. Toplantısı-nın sonunda 1 Temmuz 1979'da yürürlüğe giren bir yasa ile doğumunda gerçekleşt-irdi. Bu yasa "Çin ve yabancı yatırımlar ile ortak işletmeler üzerine ÇHC yasası" adını taşımaktadır. Çin'li karşı devrimci-lerin emperyalizme usaklığı yüzünü açıkca belgelemektedir. Üstelik bu yasa dektek yorumları gerçekleştirmeyecek kadar da berraktır. Usaklık yasasının önemli bölümünü aynen yayınlıyoruz:

Madde 1) Uluslararası ekonomik ilişkileri ve teknik bilim değişimini geliştirmek i-çin ÇHC, Çin hükümetinin onayı ile, Çin'de yabancı tekelin, Çin'li şirket, ku-ruluş ve bireyler ile eşitlik ve karşılık-lı çıkar temelinde ortak üretime izin ver-mektedir.

Madde 2) Çin hükümeti; yabancı tekelin yasal sermaye yatırımlarını kârlarını, hak ve çıkarlarını yapılan anlaşma ve iş-letme tüzüğü temelinde korur.

Madde 3) Ortak işletmenin hissedarlarınca imzalanan anlaşma, sözleşme ve tü-zükler ÇHC Yabancı Yatırımlar Kontrol Ko-misyonuna sunulur. Komisyon en geç 3 ay içinde kabul veya red kararı alır. İzin-den sonra ortak şirket, ÇHC Enüstri ve Ticaret Odasına kayıt yaptırmak zorunda-dır. Sonrasında Ticaret Lisansını alarak derhal üretime başlar.

Madde 4) Ortak işletmelere ka-tılan, yabancı ortakların işletmeye olan katılım oranları, işletme kapitali -nin % 25'inden fazla olmak zorundadır. Ortak işletmenin; kâr, riziko ve zararı ortakların sermayeye katılım oranına gö-re dağıtılır. Ortaklardan birinin ileri-de, katılım oranının değişmesi durumunda, yeni katılım oranının diğer ortaklarca kabul edilmesi gerekir.

Madde 5) Ortak işletmenin ortakları ser-maye ve meta yatırımı yapabilir. Yabancı ortakların yatırım tutarları, en-ternasyonal modern sanayii teknoloji stan-dartı düzeyinde ve Çin koşullarına uygun olmak zorundadır.

Madde 7) Eğer bir ortak işletme, uluslararası modern teknoloji stan-dartlarına uygun olarak üretime katılmış-sa, bir ile üç yıl arası vergiden muaf tu-tulur. Yabancı ortaklar, sermayeye katı-lım oranlarından elde ettikleri net kâr-la-rının tamamını veya bir kısmını Çin için-de başka yatırımlara kullanabilir. Vergi denkleştirmesi için müracaat edilebilir.

Madde 8) Bir ortak işletme, giri-şimleri için doğrudan yabancı ban-kalardan kredi alabilir.

polis saldırıydı. Bugün B. Almanya'da devlet memurları "hür demokratik" rejimi koruma yeminleri ettikten sonra memur olabiliyor. B. Alman polisi "kendini savunma" adına devrimcileri kurşunluyor. B. Almanya 'da iç faşistleşmeye örnekler çoğaltılabilir. B. Alman emperyalist burjuvazisinin tüm kesimlerinin temsilcileri gibi Stra-us'da, dışta savaş kışkırtıcılığı içte ise, faşistleşmenin en ateşli savunucula-rındandır. Şili'de Pinochet'i destekle-yen Strauss, Türkiye'de de MHP'yi destekle-di. İran'da faşist Şah'ın ayakta kalmasına çalıştı. B. Almanya'da tüm Komünist parti ve grupların yasaklanması önerisini öne sürdü.

Strauß henüz 21 yaşında iken, 1 Mayıs 1937'de, NSKK'ya (National Sosyalist Kraftfahrkorps) girdi. Altı ay sonra da Nasyonal Sosyalist Alman Öğrenci Birli-ği'nde de yerini aldı. NSKK 1934 dek, SS' ler (Schutzstaffel) gibi SA'nın (Sturm Abteilung) bir alt örgütü idi. SA-Lideri Röhm'ün öldürülmesinden sonra, Adolf Hit-ler tek başına NSDAP (Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi) içinde kesin hakimiy-etini sağladıktan sonra, 1936'da hem SS' ler hem de NSKK, NSDAP içinde örgütlendi. Strauß 1934'de NSFO'ya (Nasyonal Sosya-list Önder Subaylar) katıldı. İleri Nazi-önderler arasına girdi. Üst Teğmen iken, 2. Dünya savaşı sırasında Amerika'lılar tarafından esir alındıktan sonra, Ameri-kan ordusunda tercüman olarak görev yap-tı. Daha sonra da Amerikalıların tavsiye-si üzerine, Schongau Kaymakamı seçildi.

Siyasi kariyerini CSU Başkanlığı ile per-çinleyen Strauß, şimdiki dönem Bayern Eya-let Parlamentosu Başkanlığı yapmaktadır. Strauß'un Başbakan adayı seçilmesinden sonra, tüm ilerici, anti-faşist güçler, Stra-uß'un adaylığını protesto etmeye başladı. Strauß'un dünyaca tanınmış bir faşist olduğunu ve yeni bir Hitler devletini kurma hayallerini beslediğini sergiledi-ler. Buna karşın SPD ise, "Bazılarının görmek istediği gibi, Strauß bir faşist değildir" görüşünü savunmaktadır.

Strauß'un Başbakan adayı olması karşı-sında şu noktalar unutulmamalıdır: Birin-cisi, B. Almanya şartlarında faşizm Strauß'a özgü bir şey değildir. Strauß eşittir faşizm anlayışı yanlıştır. B. Almanya şart-larında veya emperyalist ülkelerde faşizm, bir bütün olarak tekelci burjuvazinin si-yasi eğilimidir. Tekelci burjuvazi faşizmi gerek gördüğünde uygular. Uygulayıcı duru-ma göre değişir. Strauß'da olabilir Sch-midt'de...

İkincisi Strauß'un faşist olmadığı id-diasının gerçeğe uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Çünkü Strauß, dün ve bu-günü ile faşizmi açıktan savunan; dünün azılı bir faşisti, bugünün ise dışta sa-vaş kışkırtıcılığı ve içte faşistleşme-nin sadık temsilcilerinden biridir. Bu yüzden Strauß'un seçilmesine karşı müca-dele her demokratın görevidir. Ama bu ya-pılırken Alman tekelci sermayesinin diğer temsilcilerinin mesela Schmidt'in SPD'nin demokrat olduğu hayaline kapılmamalıdır.

Strauß'un Türkiye'li örgütler ile olan ilişkisi bizim için oldukça ilginçtir. Ülkemizde ve B. Almanya'da faşist MHP ile doğrudan ilişkisi vardır. Maddi ve manevi olarak MHP örgütlerini desteklemektedir. Batı Almanya'da, başını faşist MHP'nin çektiği "Avrupa Demokratik Ülkücü Türk Dernekleri Federasyonu" nun kurulmasına yardım etmiştir. Faşist Türkeş ile ortak bir açıklama yapan Strauß, "komünizm teh-likesine karşı birlikte savaş verecekle-rini" belirlediler.

S. Musaoğlu

IMPRESSUM: V.İ.S.D.P. E. YURDAKAN
1. Berlin 36, Postfach 360171
Banka Hesap Nr: DEUTSCHE BANK
BERLIN
Zweigstelle 94 Konto Nr. 675 9950
Bankleitzahl 100 70000
Yazışma Adresi: 1. Berlin 36
Postfach 360171

Madde 9) Ortak işletmenin gereksini-mi olan hammadde, akaryakıt vs. ön-celikle Çin'den satın alınmalıdır.

Madde 10) Yabancı ortaklar net kârlarını, tüm yasal ödeme zorluklarını yerine getirdikten sonra Yurtdışındaki bankalara Çin Merkez Bankası kanalıyla nakil edile-bilirler. Dövizlerini Yurtdışına çıkarma yetkisine sahip yabancı ortaklar, dövizle-rini Çin Merkez Bankasına yatırmaya teş-vik edilir.

C. Akbulut

peryalist büyük güçler ise Ortadoğu'da barışın sağlanabilmesi için Filistin sorununa 'çözüm' getirilmeli diyorlardı. Rus sosyal emperyalizmi ise ABD'nin Filistin halkının haklarını çiğnediğini ileri sürüyor. kendisinin antlaşmalarla katılması gerektiğini ileri sürüyor du.

Bu durum böyle sürüp giderken Temmuz ayı içinde gözler Viyana'ya çevriliyordu. Avusturya başbakanı Kreisky, B. Almanya Sosyal Demokrat Parti başkanı Willy Brandt ile birlikte FKÖ lideri Arafat'ı Viyana'ya davet etti. Yani emperyalist dünyanın bir bölümünün örgütü durumunda olan Sosyalist Enternasyonalin liderleri Arafat'ı Viyana'ya davet etti.

Yapılan görüşmelerden çıkan sonuç şöyle idi: "Filistin Halkına bir devlet kurma hakkı verilmelidir", "Filistin halkına kendi kaderini tayin hakkı verilmelidir". Ama tek şart, aynı zamanda "İsrail'in devlet olarak varlığı ve bağımsızlığı" FKÖ tarafından ve tüm

arap dünyası tarafından tanındığı takdirde. Arafat, Kreisky'nin ağzından şunları söylüyordu: "FKÖ Filistin devletini, İsrail'in işgal ettiği herhangi bir bölgede kurabilir. Kreisky: "Arafat bana kendi tarafından, hiç bir zaman İsrail devletini yoketmek diye bir kararın olmadığını söyledi" diyordu. Kreisky-Arafat görüşmesi, Arap dünyasını sevince boğarken, Siyonistleri küplere bindirdi. Bu görüşmelerin ardından Avrupadaki emperyalist büyük güçler, İsrail devletinin varlığı ve bağımsızlığı tanınması ve mini bir Filistin devletinin kurulması gerektiğini savunmaktadırlar.

Bu arada ABD'nin Birleşmiş Milletlerdeki temsilcisi Young, FKÖ temsilcisi Terzi ile görüştü. Young'un savunduğu ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarlarını zedelemektedir. Bu yüzden ABD emperyalistleri Young'u istifaya zorladı ve bunda da başarılı oldu.

Ağustos ayında, Kuveyt tarafından Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyine getirilen Filistin sorunu da aynı şekilde Filistin devletinin kurulması ve İsrail'in tanınması doğrultusunda idi. ABD bu teklifi, imzaladığı "Ortadoğu Barışı"na ters düştüğü gerekçesini ileri sürerek veto etti. Siyonist İsrail Devleti, FKÖ'nün bir "Cinayet Şebekesi" olduğunu, FKÖ'nü tanımadıklarını yineledi. ABD ise, FKÖ, İsrail devletinin varlığını ve bağımsızlığını tanımadığı müddetçe, FKÖ ile masaya oturamayacaklarını ilan etti.

Kısacası, başta B. Alman emperyalistleri olmak üzere Avrupa'daki AET'ye üye olan büyük emperyalist güçler Filistin devletinin kurulmasını; İsrail devletinin varlığı ve bağımsızlığı FKÖ ve tüm taraflarca tanındığı takdirde, savunmaktadırlar. Mısır dışında bütün Arap ülkeleri bu öneriyi desteklemektedirler. Neden Avrupadaki büyük emperyalist güçler, özellikle de B. Alman emperyalistleri, utanmazca Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını savunuyorlar? Tabii ki, onlar, Filistin sorununu, Ortadoğu'daki çıkarları doğrultusunda bir kaldırıcı olarak kullanmak istiyorlar. Bugün B. Almanya bütün Ortadoğu'daki petrol ülkeleri ile ilişkisi vardır ve Ortadoğudaki petrol üretiminden büyük pay alan emperyalist güçler arasındadır. Ayrıca, silah, sermaye ihracı gibi çıkarları da vardır. Emperyalizm, bir ulusun kendi kaderinin tayin hakkının amansız düşmanıdır.

Bunu bizzat Filistin halkının kendi tarihinde görmek mümkündür. Şimdiki Siyonist İsrail topraklarının tamamı Filistin halkındır. Birinci dünya savaşında Filistin halkı önce İngiliz emperyalistleri daha sonra siyonistler tarafından Filistinden adım adım sürülmüşler, şiddet ve katliamla yok edilmeye çalışılmışlardır. Daha sonra çeşitli Arap ülkelerinde göçebe hayatı yaşayan Filistin halkı, Emperyalist uşağı çeşitli Arap ülkelerinin hakim sınıfları tarafından da katledilmişlerdir. Filistin halkı, siyonistleri, Filistinden def etmek için 1971'de FKÖ çatısı altında birleşmişlerdir. FKÖ için de örgütlenen çeşitli kurtuluş örgütleri ilerici bir program benimsemişlerdir. Bu 1971 programının bir maddesinde şöyle denmektedir:

"Bütün Filistin'in kurtuluşu ve bütün yurttaşlar için insance yaşamın garanti edildiği demokratik bir toplumun kurulması için siyasi ve silahlı mücadele sürdürülecektir. Kurulacak toplumda bütün yurttaşlar kardeşlik, eşitlik ve adalet içinde yaşayacaklardır. Bu toplumda her türlü düşünce ve inanç, toplantı ve yürüyüş özgürlükleri, grev hakkı ve siyasi teşkilat kurma hakkı garanti altına alınacaktır!"

Filistin halkının kurtuluşu emperyalist çözümünde değil, proletarya önderliğindeki, bağımsız demokratik Filistin Devleti kurma yolunda verilen Filistin halkının devrim mücadelesindedir. Y. Bekir

sı için Tüm İslam Dünyasına Çağırısı" da bulundu.

FKÖ (Filistin Kurtuluş Örgütü)nü ve Arafatı desteklediklerini ilan etti. İran'daki kürtleri kışkırtanların baş sorumlularının siyonistler olduğu söylendi. Diğer yandan, İran Kürdistanında Kürt milletine karşı girişilen milli zulüm ve katliamlar son hadde ulaştı. 20 Ağustos'da Humeyni "Kürtlere karşı genel seferberlik ilan ederek, B. İran'daki kürdistan bölgesinde bu hareketin "temizlenmesi" için özel askeri komandolarına emir verdi. "Kürt Demokratik Partisi"ni resmen kapattı. Ve bu örgütü, "Şeytanların" örgütü olduğunu ilan etti. Humeyni Kürt milletinin yoğun olduğu bölgelerde, özellikle Paveh şehrinde terör estirmektedir. Genel seferberlik ilanından sonra katledilenlerin sayısı 500'ü aşmaktadır. Şu günlerde, Kürt milletine mensup olanlar Humeyni'nin özel komandoları tarafından "İslam Devrimine" ve "Allah'a" karşı geldikleri gerekçesi ile idam edilmekte, kurşuna dizilmektedirler.

Bütün bu gelişmeler neyin kanıtıdır? Humeyni'nin emperyalist uşağı hakim sınıflar üzerine uyguladığı, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin çıkarlarını savunan bir diktatörlük mü? Yoksa; tam tersine emperyalizmi ve onların İran'daki uşaklarını koruyan ve başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kitleler üzerine uyguladığı bir diktatörlük mü? Şüphesiz ki ikincisi. Humeyni'nin bütün çabaları, işçi sınıfı ve tüm emekçi kitleler üzerindeki diktatörlüğü daha da sağlamlaştırma çabalarıdır.

Humeyni faşist Şah'ın diktatörlüğüne karşı idi. Ama hangi temelde? Şüphesiz ki, emperyalizmin kökünü İran'dan kazımak, baskı ve sömürüyü ortadan kaldırmak temeline değil. Humeyni ABD emperyalizmine ve onun faşist uşağı Şah'a karşı mücadele ederken, diğer Batılı emperyalist büyük güçlerin İran'daki sömürü ve talan sisteminin kalına bile dokunmadı.

Rus sosyal emperyalizminin çıkarlarına göz yumdu. Yani tüm emperyalist ve sosyal emperyalist uşakları gibi bir veya birkaç emperyalist güce sırtını dayayıp, diğerlerine karşı olma temeline Şah'a karşı idi. Bugün, ekonomik olarak emperyalizme bağımlılık İran'da halen gündemdedir. Humeyni iktidar olduktan sonra, emperyalist ekonominin İran'daki aracılığını üstlendi. İşçilerin grevlerini şiddetle bastırdı. Feodalizmin önemli ölçüde var olduğu İran'da, feodalizmin sonu demek olan tarım devrimi gibi bir meselesi yoktu. Hatta, sahte reformların bile sözü edilmemektedir. Tam tersine Humeyni'nin ideolojisi feodalizmin ideolojisidir. Ve bugün objektif olarak emperyalizme hizmet etmektedir.

Humeyni'nin tüm basın özgürlüğünü yasaklaması, kendisi dışındaki muhaliflere hayat hakkı tanıması ne anlama gelmektedir? Bu iki anlam taşır. Birincisi: Humeyni'nin ezilen ve sömürülen işçi sınıfına ve ezilen kitlelere örgütlenmelerine ve örgütlerine hayat hakkı tanıması ve şiddetle baş vurması, ikincisi: Sömürü ve baskının bizzat temsilcileri olan emperyalizme göbekten bağımlı veya baskı ve sömürüye zerre kadar karşı olmayan burjuvazinin örgütlenmesine hayat hakkı tanıması; tıpkı faşist Şah'ın bizzat kendisine yaptığı gibi. Şüphesiz ki, bu ikisi karakter bakımından ayrı ayrı şeylerdir. Humeyni, baskı ve sömürüyü ortadan kaldıracak, kendi iktidarını yerle bir edecek, işçi sınıfı önderliğinde gelişecek bir hareketin can düşmanıdır. Bunu Humeyni'nin pratiği kanıtlamaktadır. Basın özgürlüğüne var olmasa, işçi sınıfı ideolojisi ve biliminin hızla işçi sınıfı ve diğer ezilen, sömürülen kitleler içinde gelişmesinde önemli bir rol oynadığını çok iyi bilmektedir. Bunu bildiği için, bir an evvel sınıf mücadelesinin gelişmesini önlemek için her türlü şiddet ve faşizan baskılara baş vurmaktadır. Diğer taraftan, ezen ve sömüren sınıflara emperyalizmin uşaklarına örgütlenmeleri için hayat hakkı tanıması Humeyni'nin tek başına iktidar olma amacından kaynaklanıyor. Bu olay yeni değildir. Tıpkı faşist kemalist diktatörlük döneminde yani tek partili dönemde olduğu gibi. Veya, faşist Şah'ın diktatörlük döneminde vs. olduğu gibi. Humeyni sol grupların siyonizm ve ABD emperyalizmi tarafından yönetildiği demogojisini yaparak İran halkının devrimcilere beslediği sempatiyi kırmak onları ırkçı siyonistler gibi göstermek istiyor.

Diğer taraftan Humeyni Filistin halkının mücadelesini desteklediğini, İslam dünyasını Filistin halkının mücadelesini desteklemeye çağırıyor. Yani Humeyni Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını savunuyor mu acaba? Kesinlikle hayır. Humeyni bu konuda da sahtekar-

lık yapmaktadır. Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını savunur görünen aynı Humeyni kendi ülkesindeki milliyetlere zulmetmektedir. Aynı Humeyni, Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkının en azılı düşmanıdır. Bunu şu günlerde açık bir şekilde görmek mümkündür. Humeyni'nin Türkiye'deki faşist hakim sınıflardan ne farkı vardır? Faşist Ecevit 1974'te Kıbrıs'a "barış" götürdüğünü, Türklerin Kıbrıs'ta ezildiğini, katledildiğini, soydaşlarımızı Rumların zulmünden kurtarmak için çıkarma yaptıkları sahtekarlığını yaparken, aynı zamanda Türkiye Kürdistanında, milli zulmün en katmerlisini uygulamıyorlar mı? Bir yandan ezilen bir ulusun kendi kaderini tayin hakkının azılı düşmanı nasıl olur da Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını savunur? Ezen bir ulus hür olamaz.

Faşist Şah'ın devrilmesiyle İran'da bir iktidar boşluğu doğmuştur. Humeyni iktidara gelir gelmez, boşalan bu iktidar boşluğunu derhal dolduracak güce değildi. Bu boşluğu iktidara gelir gelmez adım adım doldurma yoluna başvurdu. Ve bugün bu iktidar boşluğunu doldurmada oldukça önemli adımlar attığı açık bir şekilde görülmektedir.

Meydana gelen bu iktidar boşluğundan dolayı basın özgürlüğü tanındı. Örgütlenme vs. hakkı tanındı. Ezilen milliyetlere "Otonom" bölge hakkı demogjileri yaptı. Kendi iktidarını adım adım sağlamlaştırdıkça İran işçi sınıfına ve tüm ezilen kitlelere saldırmaktadır. Ezilen milliyetlere azgınca saldırmaktadır. Humeyni'nin iktidarı, emperyalizme bağımlı, ezilen ve sömürülen İran halkı üzerinde bir diktatörlük olduğundan kimsenin en ufak bir şüphesi olmasın.

Diğer taraftan Humeyni enternasyonal alanda, emperyalizm saflarında bir bütün olarak gericiliği temsil etmektedir.

Mesela Afganistan'da, Rus, sosyal emperyalizminin uşağı Teraki rejimine karşı, İslam gerillalarını desteklemesi, Humeyni'nin ilerici olduğunu kanıtlamaz. Çünkü bizzat Afgan İslamcılarını Rus sosyal emperyalizminin uşağı faşist Teraki rejimini "Komünist rejim" olarak göstermekte, "komünizme karşı" olduklarını, ona karşı savaşçıları demogjisi yapmaktadır. Diğer taraftan, Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadele eden gerçekten devrimci ve işçi sınıfı temsilcilerine hayat hakkı tanımamaktadırlar. Bu destekleme emperyalizmin gericilik kalelerinden biri olan Rus sosyal emperyalizmine karşı, batılı emperyalist güçlerin gericilik kalelerine sırtını dayamak anlamına gelir.

Enternasyonal alanda, Humeynicilerin içinde yaşadığımız B. Almanya ve B. Berlin'de, MSP'li faşist islamcılarla sıkı fıkı ilişkileri vardır. MSP'li faşistlerin sene başında, ve Ağustos ayında B. Berlin'de yaptıkları "Cihad Çağrısı" yürüyüşleri, B. Berlin'deki Humeyni taraftarları ile tamamen ortaklaşa düzenlenmiştir.

Gerek Türkiye'de, gerekse enternasyonal alanda İslam ideolojisi temeline örgütlenme emperyalizme ve faşizme hizmet etmektedir. Bunu Türkiye'de görmek oldukça somut ve mümkündür.

Humeyni'ye karşı tavrı konusunda, gerek Humeyni iktidara gelmeden, gerekse iktidara geldikten sonra, Türkiye'de ve enternasyonal alanda yanlış görüşler hakimdi. Bu yanlış görüşlerin en önemlisi, faşist Şah'a nazaran, Humeyni'nin ilerici olduğu meselesi idi. Yani Şah'a karşı Humeyni'yi tercih etme anlayışı idi. Böyle bir anlayışın sakatlığı bizzat bugün pratikte ispatlanıyor. Devrimcilerin görevi bir gericiliğe karşı mücadele yürütürken, diğer gericiliğe karşı mücadeleyi ihmal etmek, desteklemek veya ona karşı tavırsız kalmak değildir. Devrimcilerin görevi, kitlelere faşist Şah'a karşı Humeyni'yi tercih etmenin propagandasını yapmak değildir. Bizzat Humeyni'yi teşhir etmektir. Devrimcilerin görevi, çekirdek halinde bile olsa İran'daki işçi sınıfının hareketini ve önderlerini kayıtsız şartsız desteklemektir. Devrimcilerin görevi, işçi sınıfına zarar veren, onun her yönden gelişmesine engel olan her türlü akımın amansız düşmanı olup, bu her türlü engeli teşhir ve kitleler içinde tecrit etmektir.

Sonuç olarak Humeyni bir bütün olarak emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin saflarındadır. İran emekçi halkın azılı düşmanıdır.

İran proletaryasının görevi, tüm ezilen, sömürülen sınıfları etrafında toparlayıp, Humeyni, İslam rejimini ve devlet iktidarını yerle bir etmek, emperyalizmin sosyal emperyalizmin kökünü İran'dan kazımak, baskı ve sömürsüz, bağımsız ve demokratik İran'ı kurmaktır.

Y. Bekir

İRAN



HUMEYİNİ TARAFTARLARINCA KURŞUNA DİZİLEN KÜRTLER...

Geçtiğimiz Ağustos ayında İran oldukça önemli olay ve gelişmelere sahne oldu. İran'daki bu olay ve gelişmeler Humeyni ve "İslam Devrimi"nin ne derece devrim ve ne derece karşı-devrim safılarında yer aldığını belirleyecek niteliğe sahipti. Bu gelişmeler Humeyni'nin emperyalizme sosyal emperyalizme ve İran'daki hakim sınıflara ne derece hizmet edip etmediğinin göstergesi niteliğindeki olaylardı.

Bundan 6 ay gibi kısa bir süre önce iktidara gelir gelmez Humeyni, kendine muhalefet eden ve aynı zamanda İran'daki emperyalizmin, sosyal emperyalizmin çıkarlarını savunan şu veya bu hakim sınıf kliklerine ve İran'da ezilen sömürülen sınıf ve tabakaların temsilciliğini yapan örgütlere ve kişilere şöyle sesleniyordu: "Bırakın söylesinler, bırakın yazsınlar, bu bize fazla bir zarar getirmmez" "Sınırsız basın ve yayın özgürlüğü" "Beyn, millet ne istiyorsa yazmalıdır." vs.

Bu sözlerin ardından fazla bir zaman geçmedi. Tam 6 ay sonra Humeyni'nin ve İslam devriminin aleyhinde yayın yapan tüm gazete ve yayınların kapatılacağını ilan etti. Ağustos ayı ortasında "Ayan-degan" gazetesinin 13 yazı kurulu üyesi-

ni tutuklattı. Bu tutuklama olayını "Ayan-degan"ın İslam Devrimine ve Humeyni'ye karşı bir çizgi izlediği ve İsrail Gizli örgütü ve CIA'ya bağlı bir gazete olduğu" şeklinde açıkladı.

Bunun üzerine 20 bin yürüyüşçü basın özgürlüğüne yapılan tüm baskıları protesto etmek için sokaklara döküldü. Yürüyüşçüler "Faşist Hükümete Ölüm!" "Kahrolsun Sansür!" sloganları ile yürüdüler. İki bin kişilik Humeyni taraftarı zincir, sopalarla, gaz bombaları ile, yürüyüşe saldırdılar. Bu saldırıda 160 kişi ağır yaralandı. Humeyni taraftarları bu saldırıları ile yetinmediler, Tahran'daki kitapçılara saldırarak tüm ilerici kitapları toplayıp sokak ortalarında yaktılar. Aynı olayı Tahran Üniversitesi kitaplığında da denediler. Bu yürüyüşten bir hafta sonra "İran Ulusal Yönetim Bakanlığı" aldığı bir kararla İslam Devrimine ve Humeyni'ye karşı gelen tüm yayınların yasaklandığını ilan etti. Ve bu yasaklamayı şöyle gerekçelendirdi: "Hangi gazete olursa olsun İslam Devrimine ve Humeyni'ye hakaret ettiği taktirde kutsal İslam ve prensiplerine karşı geldiği taktirde" sorumluların en az iki yıl mahkûm edileceğini kanuna bağladı.

Humeyni: "Bize karşı yazan gazete ve yayınların kapatılmasını" ilan ederek "siyonizme ve emperyalizme karşı alınan bu tedbirlerin geciktirildiğini, bu kararın ta başından beri alınması gerektiğini" bu konuda bu imkan verildiği için hata yaptıklarını" söyledi.

Geçtiğimiz Ağustos ayında basın ve yayın özgürlüğünün kaldırılmasından başka, bir dizi önemli olaylar daha oldu. Şüphesiz bunların en önemlileri "Siyonizme ve emperyalizme" karşı "Filistin Günü" nün tüm İslam dünyasına ilanı ve beşyüz bin kişilik yürüyüş ve İran Kürdistanındaki Kürt Milletine uygulanan milli zulüm ve katliamdır. Humeyni bütün İslam dünyasına ve İran'daki tüm İslamlara bir çağrı yaparak 17 Ağustos'ta bir yürüyüş düzenledi. Bu yürüyüşe beşyüz bin kişi katıldı. Yürüyüşte Mısır-İsrail arasında imzalanan "Ortadoğu Barış Antlaşmasının, Ortadoğu'da Barışı Sağlamaya-çağı, ve Siyonizmin Köklerinin Kurutulma-

Devamı 11. Sayfada



HUMEYİNİ YÖNETİMİNE KARŞI AYAKLANAN KÜRTLER

ÇİN

18 Ağustos 1977'de, ÇKP XI. Parti Kongresi yapıldı. Bu Kongre ile ÇKP ve ÇHC içinde kesin hakimiyetlerini perçinleyen modern revizyonistler; başını Huo Guofeng ve Deng Xiaoping kliklerinin çektiği karşı devrim, Çin'de iktidarlarını iyice sağlamlaştırdı. Özellikle XI. Parti Kongresinden sonra, kısa zamanda kalkınma adına "4 modernleşme" planlaması öne sürüldü. Çin'in her köşesinde, en geç 1985 yılına dek, büyük emperyalist güçlerin standartlarına ulaşacakları propagandasını yaptılar. Bugüne dek; ekonomik, teknik, bilimsel vb. açıdan geri kalmalarının nedeni, üretici güçlerin önündeki engel olarak "dörtler çetesi"nin siyasi önderliğini gösterdiler. "Dörtler Çetesi"ne karşı yoğun kampanya açtılar. Sonrasında, Rus Sosyal emperyalistleri dışında, diğer bir çok emperyalist güçler ile barış, kültür ve ticaret anlaşmaları gerçekleştirdiler. Yine birçok emperyalist devlet ve tekeller ile kredi anlaşmaları imzaladılar. Gazetemizin daha önceki sayılarında da belirtildiği üzere bir dizi yatırımlara giriştiler. Temel atma siyasetine bağlı olarak yaygara siyasetini uyguladılar. Köylülüğe, tarım ürünlerinin taban fiyatlarının yükseltileceği, diğer sınıf ve tabakalara hayat standartlarının yükseltileceği sözünü verdiler. Bunun adına da "Yeni uzun yürüyüş" dediler. Ama daha yürüyüşün başında çok çabuk yorulup kaldılar. Sağlam temellere dayanmayan kalkınma hayalleri yıkıldı. Çin'deki son gelişmelerde, "yeni uzun yürüyüşün" safсата olduğunu göstermektedir. Buna artık, "yeni uzun yürüyüş" safsatalarını çıkarınları kendileri bile inanmamaktadırlar. Modern revizyonistler, Çin kapılarını emperyalistlere ardına kadar açtılar. ÇHC kuruluşa, ilke olarak belirlenen, "kredi

yasası" ve "ekonomik güçlükleri yalnız kendi gücümüzle yenebiliriz" şiarları rafa kaldırıldı. Emperyalizme bağımlı ekonomi gündeme getirildi. Üstelik, "yeni uzun yürüyüş" adına girilen ekonomik atılımların, emperyalizme bağımlılığı geliştirmeyeceği yalanı yayıldı. Gerçekten de emperyalistler Çin'deki devrimi mi destekliyorlardı? Kurdun kuzulara çobanlık yapmayacağını bilen herkes bunu doğru olarak yanıtlayabilir. Elbette Çin, emperyalizm için yeni bir pazarı. Emperyalizm Çin'de emperyalist dünya ekonomisinin bir halkası haline getirmek istiyordu. Çin de ekonomik olarak emperyalist sermayeye günden güne daha çok yaklaşıyordu. Özünde, Rus sosyal emperyalizmi dışında diğer emperyalist güçleri şirin gören bir siyasi önderlikten, daha değişik bir ekonomik yapı beklemek yanlış olur.

Ekonomi, siyaset ve savaş birbirlerinin tamlayıcısıdır. Emperyalizmi her türlüyle bir bütün olarak düşman görmeyen bir siyaset, emperyalizme bağımlı bir ekonomi geliştirecektir. Emperyalizme bağımlı bir ekonomide, süreç içinde emperyalizme bağımlı bir siyaseti geliştirecektir. Emperyalizmin uzantısı haline gelecektir. Nitekim karşı devrim önderliğindeki Çin pratiğinde bunun açık örnekleride görülmektedir. Çin'in Vietnam'a askeri saldırısı da, böyle bir siyasetin yansımasıdır.

V. Milli Halk Kongresinin 2. Toplantısının yaklaştığı son günlerde, Çin'deki yaşam koşullarına baktığımızda, objektif durumu daha iyi görebilmekteyiz. Hatta konferans hazırlık çalışmaları yapan Parti ve devlet başkanı Hua Guofeng, çalışmaları raporunda, kaçınılmaz olarak somut durumlara değinmek zorunda kalmıştır. 18 Haziran'da başlayan V. MHK 2. Toplantısına 3299 Çin'li yönetici katılmıştır. 2 hafta süren bu toplantının başında çalışma raporunu okuyan Hua; "Yeni uzun yürüyüş ça-

Devamı 10. Sayfada

FİLİSTİN

Filistin sorunu yine gündemde. Emperyalist büyük güçler (Rus sosyal emperyalizmi dahil) Filistin sorununa, Ortadoğu'daki petrol çıkarları doğrultusunda çözüm arıyorlar; ve Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkını, ikinci emperyalist dünya savaşından bu yana ayaklar altına alıp çiğnemeye ve Ortadoğu pazarlarından en büyük payı almak için birbirleri ile yiyişip duruyorlar. Bilindiği gibi Eylül 78'de ABD emperyalizmi Siyonist İsrail Devleti, Uşak Mısır devlet başkanı Sedat Camp Davit'te bir araya gelmiş, "Ortadoğu Barışı" safsatası altında, "Filistin sorununa çözüm" getirdikleri demgojileri ile "barış" mealeği kesilmişler, Beyaz sarayda büyük şaşalarla "Ortadoğu Barış Çerçevesi" antlaşmasını imzalamışlardı. (Bu antlaşma metinlerine daha önceki sayılarda değindiğimiz için bir daha değinmeyi gereksiz görüyoruz.) Bu antlaşmada karanlık kalan konu, şüphesiz ki, Filistin sorunu idi. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere siyonistler ve Uşak Sedat, Batı Şeria ve Gazza kıyılarında yaşayan Filistinli'lere İsrail devleti kontrolü altında bir "özerklik" istiyordu. Yani onlar için bütün Filistin Sorunu Şeria ve Gazza'daki Filistinli'lere "özerklik" ten ibaretti. Siyonistler kendi kontrollerinde olmayan bir özerkliği tanımadıkları kesinlikle vurguluyorlardı. Hemen hemen Mısır dışındaki Arap Ülkeleri bu antlaşmaya "karşı" çıkıyorlar, bu antlaşmanın Ortadoğuya "barış" getirmediğini, Filistin sorununa "çözüm" getirmediğini söylüyorlardı. Avrupadaki em-

Devamı 11. Sayfada

BATİ ALMANYA

Batı Almanya'da her 4 yılda bir Federal Parlamento seçimleri yapılır. Bu seçimler önümüzdeki dönem 1980'de yapılacaktır. Seçim öncesi partiler, Başbakan adaylarını belirlerler. Daha şimdiden, B. Alman tekelci burjuvazisinin çeşitli kesimleri yoğun bir iktidar dalışması içindedir. Emperyalist burjuvazinin tüm kesimlerinin siyasi temsilcileri, Başbakanlık dalışmasını yürütürler. Bu mücadele bugün ana muhalefet koalisyonu CDU/CSU partileri içinde daha yoğunudur. Bu koalisyona bir çok Başbakan aday adayları (Kohl, Albrecht vs.) arasından, Franz Josef Strauß, 84'e karşı 102 oyla koalisyonun adayı seçildi. CDU/CSU içinde, bir kampanya açan Strauß taraftarları, "kim birlikten yana ise, Strauß'u seçmek zorundadır" tehditleriyle amaçlarına ulaştılar.

B. Almanya dünyadaki büyük emperyalist güçlerden biridir. Alman emperyalist burjuvazisi Hitler faşizmi öncesi Alman emperyalizminin izlediği siyaseti izlemektedir. B. Alman emperyalistleri bir çok ülkede sermaye bulundurmakta, bu ülkelerde, rakip emperyalistlere karşı daha güçlü olmak için mücadele etmektedir. B. Alman emperyalizminin politikası tam bir savaş politikasıdır. Bir taraftan silahlanmakta, sık sık askeri manevralar yapmakta; diğer yandan savaşa uygun alt yapı inşa etmektedir. B. Alman emperyalist devleti dışta amaçlarına ulaşabilmek için, içte B. Alman halkına ve yabancı işçilerin haklarına karşı uyguladığı saldırıları her geçen gün yoğunlaştırmaktadır. O ülkesini "sakin bir cephe gerisi" olarak hazırlamaya, yani ülkesinde en ufak bir direnmenin olamayacağı biçimde bir denetim ve baskı mekanizması oluşturmaya çalışmaktadır.

B. Alman tekelci burjuvazisi içte faşistleşme, dışta yaygınlaşma ve savaş kışkırtıcılığı yapma doğrultusunda bir siyaset izlemektedir. Bu siyaset, tekelci burjuvazinin tüm kesimlerinin izlediği bir siyasettir. Stameim örneği; devrimcilerin katledilmesi ve buna intihar süsü verilmesi daha henüz unutulmadı. B. Alman devletinin MHP, Nazi ve diğer faşist çeteleri koruduğu ortadadır. İran halkının faşist Şah'a karşı yürüttüğü mücadeleyi desteklemek amacıyla İran'lı öğrenci teşkilatı CİSNU'nun Frankfurt'ta düzenlediği yürüyüşe

Devamı 10. Sayfada

UNSERN AHNEN



STRAUSS'UN NOCHT İLE KOL KOLA